

Медаль
Нельсона
Манделі
вручено
МАУП за високі
досягнення в
розвитку освіти
та внесок у
міжнародну
співпрацю

Федерація патріотичних видань України

Всеукраїнський загальнополітичний освітнянський тижневик

Міжрегіональної Академії управління персоналом

ПЕРСОНАЛ

плюс

МІЖРЕГІОНАЛЬНА
КАДЕМІЯ
УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ

№ 32 (131)

10–16 серпня 2005 року

Ціна договірною

АНОНС
номера
ПІСЛЯМОВА

2

Ударимо по
хабарництву
зарплатами!

СКАНДАЛ

5

Посол
Німеччини —
голос з хору
сіоністів?

ТЕМА

7-10

Єврейська
історія,
єврейська
релігія:
тягар трьох тисячоліть

РАКУРС

13

Вища освіта
як чинник корупції

ДЕНЬ АКАДЕМІЇ

14

Тележурналісти
«Аль-Джазіри»
в гостях у МАУП

☒ **Відзнаки**

НА РІВНІ СВІТОВИХ СТАНДАРТИВ

ВАТ «Мелком» — лідер компресорного виробництва в Україні та СНД

Вищою нагородою Міжнародної Кадрової Академії — «Орден пошани» відзначено роботу колективу ВАТ «Мелітопольський компресор». Цієї високої нагороди підприємство, яке заслужено вважається лідером компресорного виробництва на теренах СНД, удостоєно за значний вклад у реформування економіки України, випуск високоякісного компресорного обладнання на рівні світових стандартів, а також зміцнення міжнародного співробітництва.

Майже за 80-річний період підприємство, історія якого почалася з невеликої майстерні, пройшло яскравий шлях технічного розвитку і вдосконалення виробництва. Машина з маркою «МКЗ» працюють у Московському метрополітені, брали участь у запуску першого космічного корабля з Юрієм Гагаріном на борту, перші навколосвітні подорожі підводного човна «Ленінський комсомолец», походах атомобудів «Ленін» і «Арктика». Заводські компресори успішно працюють на Автобазі, Волзькому хімічному комбінаті, Індійському металургійному комбінаті в Бхїлаї, майже на кожній свердловині. Продукцію підприємства вико-

ристовують на багатьох будівництвах, кар'єрах, дорожніх ремонтних роботах, очисних спорудах, осушенні боліт, в борошномельній промисловості, забезпеченні систем літальних апаратів азотом, повітрям, киснем. Машина Мелітопольського компресора, які часто

експонуються на престижних міжнародних виставках, постають у всіх країнах СНД і далекого зарубіжжя.

Нині ВАТ «Мелком» спеціалізується на випуску поршневих, шестерикових, мембранних компресорів, ротаційних пародувок, вакуумних насосів та агрегатів. Вироблені компресори (продуктивність

0,17–8 м³/хв) встановлюють на об'єктах, які споживають стиснуте повітря, водночас значно зменшуючи затрати електроенергії (до 50%), а також на обслуговування компресорної станції і комунікації.

Високу якість продукції підприємства відзначено знаком якості «Вища проба» Національної програми «Лідери ХХІ століття».

Для зручності споживачів створено й успішно працюють представництва в Україні, Росії, Туркменістані, Молдові та Болгарії.

Органічний складник діяльності ВАТ «Мелітопольський компресор» —

послідовне вдосконалення продукції, що випускається. А принципова позиція підприємства — безперервний творчий пошук перспективних напрямів розвитку з урахуванням вимог споживачів продукції.

На знімку: вручення нагороди голові правління, директору ВАТ «Мелітопольський компресор» Ю.Морозу

☒ **Інститути МАУП**

ШАНУВАТИМЕТЕ КРАЇНУ, ДЕ НАВЧАЄТЕСЯ, ШАНУВАТИМУТЬ І ВАС

Із визнанням України незалежною державою стало престижно виїжджати на навчання до інших країн, а також запрошувати закордонних гостей здобути освіту на тер-

нах вітчизняних вищих навчальних закладів. Однак це призводило б і до певних непорозумінь, адже не всі іноземні громадяни, охочі навчатися в Україні, володі-

ють мовою, знають про її реальність. Тому в Україні робота з іноземцями стала ще більш актуальною.

Саме таким закладом освіти є Міжнародний підготовчий інститут (МПІ) ім. Аскара Акаєва Міжрегіональної Академії управління персоналом. Це навчально-виховний підрозділ, який створено задля здійснення міжнародних програм у галузі освіти, розвитку навчальної, методичної, наукової та видавничо-редакційної діяльності, надання інформаційних, консультативних та інших послуг для іноземців.

Навесні 2001 року МАУП отримала ліцензію Міністерства освіти і науки України на право надання освітніх послуг іноземним громадянам. Уже 12 березня 2001 року в структурі Академії було відкрито Міжнародний підготовчий інститут ім. Аскара Акаєва. До речі, першою на навчання у МПІ на підготовче

відділення зарахували громадянину Нігерії. Нині у Міжнародному підготовчому інституті навчаються студенти з Швеції, Екватору, Китаю, Ірану, В'єтнаму, Лівії, Південної Кореї, Туреччини, Єгипту, Палестини, Азербайджану, Естонії та інших країн.

Про роботу цього цікавого та незвичного інституту, а також про життя і навчання іноземних громадян в Академії нам розповів його директор, кандидат історичних наук Володимир Лободаєв.

Навчання іноземців для кожного ВНЗ — це показник його рівня, розвитку, престижності, можливість заявити про себе усьому світові. Коло обов'язків МПІ: організаційне, кадрове, наукове та методичне управління навчальним процесом, контроль за виконанням навчальних планів і програм, якістю навчання іноземних студентів.

(Закінчення на 14 стор.)

✓ **На часі****В ОДЕСІ ЗБУДУЮТЬЩЕ ОДИН
НАФТОПЕРЕРОБНИЙ ЗАВОД**

Президент Віктор Ющенко доручив Кабінету Міністрів та Одеській обласній державній адміністрації забезпечити будівництво нафтопереробного заводу в районі одеського порту «Південний».

Одеська обласна адміністрація повинна запропонувати земельну ділянку, а Кабмін — визначити місце для заводу та забезпечити проведення тендера на визначення інвестора для будівництва.

Проектна потужність підприємства повинна становити не менш як 8 млн тонн за рік.

Окрім того, Ющенко зобов'язав Кабмін забезпечити відповідність заводу європейським екологіч-

ним стандартам.

У травні Прем'єр-міністр Юлія Тимошенко заявила про намір Кабміну побудувати НПЗ в Одесі. Тоді планувалося, що його потужність становитиме до 10 млн тонн за рік і що збудують його упродовж 1,5 року.

Нині в Україні працює шість НПЗ: Лисичанський НПЗ, «Хуртатнафта» (Кременчук, Полтавська область), Херсонський НПЗ, Одеський НПЗ, «Галичина» (Дрогобич, Львівська область), «Нафтохімік Прикарпаття» (Надвірна, Івано-Франківська область). Потужність існуючого Одеського НПЗ — близько 3,6 млн тонн сирої нафти за рік.

✓ **Освіта****З КОРУПЦІЄЮ
БОРОТИМУТЬСЯ
ПІДВИЩЕННЯМ
ЗАРПЛАТ**

Зарплата професора до кінця року становитиме 1800–1900 грн, вчителя у школі — 600–700 грн. Про це в ефірі 5 каналу повідомив Міністр освіти і науки України Станіслав Ніколаєнко.

Міністр сподівається, що таким чином, зокрема, вдасться побороти корупцію у вищих навчальних закладах.

«Наступного року подоласмо корупцію на вступних іспитах. Але для того, щоб не допустити її під час навчального процесу, ми активно залучаємо до демократичних процесів студентство, піднімаємо зарплатню платі нашим викладачам», — сказав Станіслав Ніколаєнко.

Щодо питання, яке широко обговорюється в суспільстві: чи вивчатимуть учні у школі релігійні дисципліни, то це вирішуватимуть батьки дітей. «Ми запроваджуватимемо два предмети на вибір. Один — етика. Другий — етика віри. Будуть представлені всі конфесії. Про добро, про зло, про мораль, про толерантність. Я думаю, що цей предмет не порушує Конституцію, і він, толерантний, розумний, і піде на користь, на добре виховання наших дітей», — наголосив міністр.

✓ **Овва!**

Недавно голова РНБО Петро Порошенко привселюдно звинуватив силові структури у бездіяльності. Зокрема заявив, що в Україні необхідна кардинальна реформа правоохоронних органів і спецслужб, які повинні протистояти корупції, злочинності у сфері економіки, тероризму, екстремізму та... інформаційно-психологічним операціям із використанням ЗМІ. Однак, на думку Порошенка, ні СБУ, ні МВС, ні органи прокуратури у своєму нереформованому стані не здатні протистояти новим загрозам і навіть... самі загрожують національній безпеці. Зрозуміло, що такі заяви викликали відповідну реакцію в зазначених відомствах.

Зокрема СБУ висловлює здивування щодо заяви Петра Порошенка і розцінює висловлювання секретаря РНБО як некоректні, поспішні та необ-

**ПОРОШЕНКО
ЗНАЙШОВ ВИННИХ**

думані, а також як такі, що суперечать діям Президента України, котрий лише місяць тому підтримав нову концепцію та підписав указ про реформування СБ України.

«На нашу думку, «створюють загрозу національній безпеці» не правоохоронці, а саме такі заяви з уст секретаря РНБО. Адже вони позбавлені конструктивізму, бажання консолідації та спрямовані на внесення розколу у владні інститути і можуть спричинити негативні наслідки для іміджу України у світі. Такі легковажні заяви можуть свідчити ще й про некомпетентність та непрофесіоналізм», — йдеться у заяві СБУ.

Тут також вважають, що «натомість нині кожному відповідальному урядовцю варто відмовитися від самореклами, тим паче, коли вона шкодить інтересам держави. До того ж високопосадовці не повинні плутати загрози національній безпеці України із загрозами власним інтересам».

У зв'язку з цим Служба безпеки України надіслала офіційний запит на адресу секретаря РНБО з вимогою вказати конкретні факти діяльності «правоохоронних органів і спецслужб України», які «створюють загрозу національній безпеці».

✓ **Антирейтинг****НАРОДНА ДОШКА ГАНЬБИ**

Інтернет-сайт «Майдан» та його керівник Михайло Свистович

Нині основним об'єктом злочинної діяльності «майданників» із подачі їхніх заяв стали справжні патріоти України. Власне, ті, хто організував і вивів на справжній (без лапок) Майдан мільйони національно свідомих українців і призупинив нахабні зазіхання юдо-нацистського кагалу на право панувати в Україні і над українцями.

Трансформація остаточно завершилася у середині липня цього року, коли сайт «Майдан» перетворився на фактичний штаб широкомасштабної антиукраїнської провокації, відомої як «відкритий лист (інша версія — декларація) української інтелігенції до Віктора Ющенка». Прізвище пана Свистовича фігурує серед авторів цього політичного доносу. Він же, судячи з усього, був одним із організаторів ганебної прес-конференції в УНІАН 19 липня цього року. Зусиллями пана Свистовича та його писак конфузю, яка сталася внаслідок повного провалу прес-конференції, юдо-нацистські ЗМІ спробували обернути на перемогу. На сайті «Майдан» з'явився сфальсифікований зв'яз, у якому повністю перекручувався як ід самі пар-акції, так і позиція присутніх на ній незалежних журналістів. Зазначимо, що цю фальшивку юдо-нацистські замовники визнали ідеальною, оскільки всупереч практиці, що у них склалася, ЖОДЕН із антиукраїнських сайтів не подав власних коментарів, а лише передрукував брех-

ню з «Майдану».

Проте якби ж то все обмежилось лише фактом укладання і підписання доносу. Зрештою, ми живемо у покі до демократичного суспільстві, в якому кожен вільний у виборі, де йому увічнити свій підпис — чи на скрижалях історії, чи на стінці клозету. Професіоналізм «майданників» проявився в тому, що вони одразу почали шантажувати порядних українських політиків, учених та майстрів культури, вимагаючи, аби ті приєдналися до їхньої брудненької провокаційної акції. Не випадково основним об'єктом нападків стала Міжрегіональна Академія управління персоналом. Адже саме МАУП ініціювала ще три місяці тому звернення справжньої української інтелігенції до Президента України. Власне, ми вже не раз зазначали, що декларація юдеїзованих малопрівів є жалюгідною спробою бодай частково пригнати той сильний резонанс, який виник у суспільстві після оприлюднення «Звернення 120-ти».

Цікаву фразу кинув Свистович на вже згаданий прес-конференції: якщо Президент Ющенко не піде — і то нехай — на зустріч забанганкам «псевдоінтелігентів», то США не відмінять горезвісний поправку Джексона-Венніка. Ось звідки ростуть і ноги, і

роги. Із того сюрреалістичного содому, у який поступово перетворюється найпотужніша в світі держава.

Наостанку — кілька слів про великий дивну публікацію на «Майдані». Вона з'явилася на сайті 2-го серпня, хоча документ, який там начебто цитується, датований 18-м липня. Для сайту, котрий виходить своєю оперативністю, зволікання шонайменше дивне. Згідно з версією «Майдану», один із нинішніх провідних українських політиків, міністр нового Уряду начебто підтримав отой «інтелігентський» донос. Як вдалося з'ясувати, ця поважана людина зараз перебуває у відпустці, а тому перевірити, чи справді говорився те, що приписується «Майданом», неможливо. До речі, на споріднених «Майдану» сайтах єврейських організацій вже з'являлися заяви цього політика, які потім спростовувалися його ж прес-службою і ним самим.

Варто процитувати віддане нами у «Словнику блатного жаргону» (укладач О.Кубинський, вид. Донецьк, 1997р.) визначення слова «майданник»: «Утримувач злочинського притону, або той, хто торгує спиртним й наркотиками». Коментарі потрібні?

За повідомленнями
www.mignews.org.ua

✓ **Актуально****ЗНЕЦІНЕНІ ВНЕСКИ
ПОГАСЯТЬ БОРГИ...**

Громадяни, які мають право на погашення заборгованості за комунальні послуги за рахунок знецінених внесків у колишньому Ощадбанку СРСР, зможуть подати відповідну заяву до Державного ощадного банку до середини листопада.

Про це заявив голова Держкомітету з житлово-комунального господарства Олексій Кучеренко.

За його словами, після 20 серпня громадяни, які мають право на погашення своїх комунальних боргів, зможуть звертатися до Ощадбанку по чеки, які підтверджуватимуть наявність знецінених внесків.

Оскільки механізм такого погашення діє на підставі закону про держбюджет України на 2005 рік, то термін його реалізації можуть бути дещо обмежені. Водночас Кучеренко не виключає, що таку схему розрахунку за комунальні послуги зможуть продовжити і 2006 року.

Як відомо, Кабмін затвердив порядок проведення 2005 року розрахунків із погашення державних зобов'язань щодо знецінених грошових заощад-

жень громадян в установах Ощадбанку колишнього СРСР через погашення заборгованості за житлово-комунальні послуги.

Погашатимуть борги громадян за спожиті електро- і теплоенергію, природний газ, тверде паливо, послуги водопостачання і водовідводу, а також за сплату за користування житлом.

Для проведення таких розрахунків підприємства, які надають житлово-комунальні послуги, єдині розрахункові центри оплати житлово-комунальних послуг надсилають громадянину довідку про розмір заборгованості за послуги станом на 1 вересня 2004 року за умови, що розмір заборгованості не зріс на момент підготовки довідки.

Постановою передбачено, що громадяни, заборгованість яких за житлово-комунальні послуги на момент розрахунків збільшилася у порівнянні з 1 вереснем 2004 роком, мають право брати участь у розрахунках після погашення суми збільшення заборгованості.

✓ **Позиція****ТОМЕНКО ОБУРЕНИЙ, ЩО ЮЩЕНКО
НЕ ЗВІЛЬНИВ АФЕРИСТІВ**

Віце-прем'єр Микола Томенко вважає, що прозорі та системної політики в земельній галузі не буде, доки не буде звільнено керівників Державного комітету з земельних ресурсів.

На запитання щодо оцінки ситуації на ринку землі він відповів, що Закарпаття, мабуть, може зрівнятися з Києвом за кількістю рішень щодо землевідводу, які ухвалювали з порушенням закону.

За словами Миколи Володимировича, місцеві

жителі можуть розповісти, хто і де з попереднього керівництва СБУ, МВС, прокуратури чи органів виконавчої влади будував свої будинки.

Водночас, за словами віце-прем'єра, в Україні і досі не зроблено серйоз-

них висновків з цієї, не лише закарпатської, а й загальнонаціональної земельної афери, яка тривала впродовж останніх років.

Важливим питанням, на думку віце-прем'єра, залишається відповідальність Державного комітету з земельних ресурсів та його керівника Анатолія Даниленка.

«Як відомо, уряд уже розглядав це питання і звернувся з пропозицією звільнити голову Держкомзема. Однак складастись враження, що урядові документи на звільнення загубилися у владних коридорах і не дійшли до Президента», — відзначив Микола Томенко.

✓ **Нарешті****ТЕЛЕЕФІР БЕЗ РАБИНОВИЧА**

Національна телекомпанія України зрештою відреагувала на неодноразові звернення Міжрегіональної Академії управління персоналом, Антинаклепницької ліги України, інших громадських організацій щодо неприпустимості функціонування на центральному національному телеканалі ксенофобської та антиукраїнської передачі «Мазл тов» («Хай щастить»), яку готували теле-горе-кухари на брудній кухні телекомпанії «АІТ» (власник В. Рабинович). Як повідомив перший

віце-президент НТКУ О. Кузан, у новій мережі мовлення НТКУ, яку планують запровадити найближчим часом, передача «Хай щастить» відсутня.

Антинаклепницька ліга України підтримує таке рішення НТКУ і закликає інші телеканали, які вважають себе українськими, не допускати до ефіру таких одіозних особистостей, як В. Рабинович, натомість посилювати національну складову телепередач.

Однак на тлі цього позитивного рішення дивує те, що навіть після пере-

моги Помаранчевої революції на каналі УТ-1 продовжують працювати ті, хто за квазіками «темників» Медведчука (та, певно, і без них) «мочили» так званих «нацистів». Нині ж вони розповідають нам чергові байки про наше чудове сьогодення і ще красне майбутнє. Невже у нас немає справжніх — чесних українських журналістів, яких було б приємно слухати і на яких можна було б дивитися без саркастичної усмішки?

Антинаклепницька
ліга України

ПРОТИ ЄВРЕЙСЬКОГО РАСИЗМУ

ЗВЕРНЕННЯ

щодо недопущення в Україні дії єврейських релігійних законів проти українських громадян

Президентові
України
В.ЮЩЕНКУ

Прем'єр-
міністрові України
Ю.ТИМОШЕНКО

Голові Верхов-
ної Ради України
В.ЛИТВИНУ

1994 року англійською мовою вийшла книжка відомого ізраїльського вченого і правознавця, доктора наук, професора Ізраїля Шаха «Єврейська історія, єврейська релігія: тягар трьох тисячоліть», в якій викладено сутність расистської ідеології в юдаїзмі та розповідь про те, як цю релігію використовують сіоністи для пригноблення палестинців та інших народів. В Україні ця книжка вийшла 2005 року у видавництва МАУП у перекладі російською мовою. У ній ізраїльський єврей Ізраїль Шахак, колишній юдей і сіоніст, викладає закони юдаїзму проти всіх неєвреїв, зібраних у Галасі — юридичній системі класичного юдаїзму, що продовжує використовуватися в наші дні у формі ортодоксального юдаїзму (зокрема в Україні). З цих законів випливає таке:

— євреям дозволяється вбивати та

навіть організовувати геноцид (тобто тотальне знищення) неєвреїв;

— євреям не дозволяється рятувати життя неєвреїв, навіть якщо єврей є лікарем (окрім деяких випадків);

— всі неєврейські жінки (тобто матері, сестри, доньки всіх народів світу) вважаються пов'язаними, і якщо єврей мав статеві стосунки з неєврейкою (навіть якщо останній випивалося всього три роки!), її необхідно вбити. Те саме стосується і тварини (!), з якою єврей мав статеві стосунки;

— євреї не повинні дозволяти неєврею обіймати будь-яку посаду, яка надавала б йому щонайменшу владу над євреями;

— євреї зобов'язані брати якомога вищі лихварські відсотки за наданий неєврею грошовий кредит;

— євреї не пови-

нен повертати втрачений неєвреєм предмет, гроші та інше майно;

— єврею дозволено у фінансових справах обдурювати неєврея, використовувати проти нього шахрайство і навіть грабінство;

— у багатьох молитвах юдеїв містяться образи, презирство, ненависть і прокляття щодо неєвреїв;

— дозволяється затримувати заробітну плату, якщо працівник неєврей, а також давати неправдиві свідчення у суді (навіть під присягою);

— юдаїзм буквально насичений ненавистю до християнства та називає засновника ісламу пророка Магомета «божевільним»;

Підсумовуючи, ви-

магаємо:

1) негайної заборони юдейсько-релігійного вчення на території України як такого, що пропагує расову зверхність євреїв, єврейську ксенофо-

бію, юдейський нацизм і розпалює расову, релігійну та національну ворожнечу;

2) порушення кримінальних справ за ст. 161 (розпалювання національної та релігійної ворожнечі) проти юдейських рабінів, керівників юдейсько-громадських і сіоністських організацій, а також власників і головних редакторів юдейсько-єврейських і просіоністських ЗМІ;

3) звільнення з урядових та інших керівних посад, з правоохоронних і судових органів, державних фінансових і лікарняних установ усіх носіїв юдейської релігійної доктрини расової ненависті та єврейського нацизму.

З повагою

Президент МАУП і
МКА, голова
Української Консервативної партії
Г.ЩОКІН

Президент
Академії наук
вищої школи
України, генераль-
ний секретар ВГПО
«Український
вибір»
М.ДРОБНОХОД

Президент Анти-
наклепницької Ліги
України, директор
Книжкової палати
України
М.СЕНЧЕНКО

Президент Феде-
рації патріотичних
видавнв України,
директор Інституту
культурологічних
та етнополітичних
досліджень при
МАУП
В.ЯРЕМЕНКО

Заступник голови
Асоціації дослід-
ників голодоморів
в Україні В.УЛЯНИЧ

Голова Конфедерації
недержавних
вищих навчальних
закладів України
М.ГОЛОВАТИЙ

Снігирева Київ-

ської спілки нау-
ковців і викладачів
вищої школи
України
В.КУЗЬМЕНКО

Президент Гро-
мадської органі-
зації «Антинаклеп-
ницька Ліга»,
м. Київ
Ю.БОНДАР

Генеральний
директор Міжна-
родної Кадрової
Академії Л.ОДЕРІЙ

Генеральний
директор Антина-
клепницької Ліги
України
В.КОРОТКІН

Головний отаман
Азово-Чорноморсь-
кого козацького
війська
В.КАЛЕНЯК

Президент Всеук-
раїнської Феде-
рації «Спас»
О.ПРИТУЛА

Гетьман Всеукраї-
нської громадської

організації «Зви-
чаєва громада
українських
козаків»
Є.ПЕТРЕНКО

Отаман Поділь-
ського полку
Характерного
Козацтва України
В.КУРОВСЬКИЙ

Головний редактор
журналу «Книжко-
вий клуб Плюс»
Я.ОРОС

Головний редактор
журналу
«Персонал»
І.КАРПОВ

Головний редактор
газети «За вільну
Україну Плюс»
(Львів)
Б.ВОВК

Головний редактор
газети «Українська
газета Плюс»
І.ОЛЬХОВСЬКИЙ

Розділ із загаданої
книжки Ізраїля Шаха,
який має назву «Закони
проти неєвреїв», читайте
на стор. 7—10.

ЗУПИНИТИ НАКЛЕПИ НА МАУП

Генеральному
прокуророві
України
С.М.ПІСКУНУ

Копія: Голові
Харківської облас-
ної державної
адміністрації
А.Б.АВАКОВУ

Прокуратури
м. Києва
Прокуратури
Головського
району м. Києва

Шановний Святославе Михайловичу!
На Ваше ім'я від заступника голови Харківської обласної державної адміністрації В. Третєцького надійшов лист за № 01-30/2644 від 06.06.2005 р. із звинуваченнями на адресу Міжрегіональної Академії управління персоналом і її керівництва у переслідуваннях професорсько-викладацького складу за національною ознакою, створенні на базі МАУП політичної партії «Українська Консервативна партія» і в якості порушень з боку органів внутрішніх справ.

Нас дивує це звернення В. Третєцького, яке більше схоже на політичний донос, аніж на дії стурбованого державного чиновника. І ось чому.

3 червня 2005 року ми надіслали на адресу голови Харківської обласної державної адміністрації А.Б.Авакова і в копію В. П. Третєцькому лист, в якому повідомляли про ситуацію, що склалася у Харківському інсти-

туті МАУП, про зловживання, допущені з боку керівника Інституту і його намагання уникнути законної відповідальності. Керівники області були запрошені відвідати Інститут і Академію. Виконувач обов'язків директора Харківського інституту МАУП С.Ф.Ярошенко (який є першим заступником генерального директора Всеукраїнського університету МАУП) у травні 2005 року видавав В.П.Третєцького і поштовив прохід навчального процесу у ситуацію в Харківському інституті.

Жодних переслідувань за політичними чи національними ознаками не було виявлено. Це суцільний наклеп на Академію, до якого долучився В.П.Третєцький. Не виключено, що це зроблено з якогось власного інтересу, оскільки, за деякими відомостями, у В.П.Третєцького склалися тісні, дружні стосунки з колишнім директором Харківського інституту МАУП С.О.Гриблатом, якого підозрюють у серйозних службових зловживаннях і розкраданні значних сум коштів.

Враховуючи викладене, просимо пере-
верити:

І. Чи є в діях заявників, на яких поси-
лається В.П.Третєцький, ознаки злочинів, передбачених чинним законодавством, оскільки вони безпід-
ставно звинувачують

Академію у пору-
шенні законів, зокре-
ма кримінальних?

2. Чи є в діях В.П.Третєцького ознаки злочинів, передбачених чинним законодавством, оскільки він фактично підставив звинувачень на адресу Академії і її керівництва, а також органів внутрішніх справ, які діяли суто в рамках законодавства і він як посадовець високого рангу цілком достовірно про це знав?

За результатами перевірки притягати винних осіб до відповідальності, передбаченої законодавством, зокрема за реальне, а не уявне розпалювання міжнаціональної ворожнечі. Вважаємо, що голова Харківської обласної державної адміністрації шановний А.Б.Аваков зобов'язаний зробити належні висновки щодо В.П.Третєцького, який безпідставно долучився до ганебної справи підключення іміджу найбільшого і, за багатьма оцінками, найкращого вищого навчального закладу України.

Академія готує позовні заяви до всіх, хто долучився до розповсюдження брехливої інформації щодо МАУП і її керівництва.

З повагою
керуючий
справами —
секретар
Президії Академії
В.Г.КОРОТКІН

Генеральному
прокуророві
України
С.М.ПІСКУНУ

Копія: прокура-
тури міста Києва
03150, Київ,
вул. Предславин-
ська, 45/9

13 червня 2005 року в «Газеті по-київській» (№ 111 (345)) під заголовком «Стидлая болезнь напоказ» надруковано статтю, в якій містяться заяви, спрямовані на розпалювання міжнаціональної ворожнечі. Так, наприклад, Андрій Ткач і Леонід Швець заявляють, що «на вулицях Києва, как грибы после дождя, стали вырастать киоски с расистской и

НАЦІОНАЛІЗМ — ЦЕ НЕ ЗЛОЧИН!

антисемитской литературы», при цьому в значеннях діях безпідставно обвинувачується видавництво «Бібліотека МАУП».

Окрім того, в газеті міститься коментар проректора міжнародного Солом'яного університету Леоніда Мацихи, де, знову ж таки, МАУП обвинувачують у випуску і розповсюдженні «мажорной антисемитской недоли-
тературы», а влада — в пособництві в рас-

сизмі й антисемі-
тизмі.

Під цією ж рубрикою надруковано також заяву Олексія Нікітіна, в якій він називає «нову» волну українського антисемітизму» «українським нацизмом», порівнюючи поняття нацизму та націоналізму, і обвинувачує українських патріотів в «убогом понимании своего места в цивилизации».

Усі ці публікації здійснювалися за

сприяння головного редактора зазначеної газети Вадима Балицького.

Зважаючи на те, що в діях Андрія Ткача, Леоніда Швеця, Леоніда Мацихи, Олексія Нікітіна та Вадима Балицького вбачаються ознаки злочину, передбаченого ст. 161 КК України, прошу Вас перевірити ці факти і вжити заходів прокурорського реагування.

ТО ХТО Ж РОЗПАЛЮЄ МІЖНАЦІОНАЛЬНУ ВОРОЖНЕЧУ?

Генеральному
прокуророві
України
С.М.ПІСКУНУ

Копія: прокура-
тури міста Києва

У газеті «2000» № 23 (273) від 10–16 червня 2005 року під заголовком «Всемирний расистский шабаш в Киеве» надруковано статтю за авторством Сергія Лозунька, в якій містяться заяви, спрямовані на розпалювання міжнаціональ-

ної ворожнечі.

Так, наприклад, автор статті заявляє, що МАУП організувала «ксенофобско-расистский шабаш», при цьому автор безпідставно звинувачує владу в потаканні перетворення Києва на «всемирный центр расизма».

Водночас автор робить голосливу заяву, що «ксенофоби» прикривають анти-
семітизм сіонізмом.

Викликає величезне обурення цілком маразматичне обви-

нування, висунуте Сергієм Лозуньком стосовно провідних українських політиків, науковців, суспільних діячів у расизмі й антисемітизмі.

Ця публікація надрукована за сприяння головного редактора зазначеної газети Сергія Кичигіна, який на її шпальтах розмістив відповідні коментарі власного авторства, спрямовані на розпалювання міжнаціональної ворожнечі.

Зважаючи на те, що в діях Сергія Лозунька та Сергія Кичигіна вбачаються ознаки злочину, передбаченого ст. 161 КК України, прошу Вас перевірити ці факти і вжити заходів прокурорського реагування.

Керуючий
справами —
секретар Президії
Академії
В.Г.КОРОТКІН

✓ **Овва!**

ЮДЕЙСЬКЕ ЗАКОНОДАВСТВО НА ТЕРЕНАХ УКРАЇНИ

Просимо керівників єврейських організацій не кричати «Ой, гевалт! Це ж антисемітизм!». Справа в тому, що на теренах України справді насаджують чуже для неї юдейське законодавство, важливою складовою якого є традиційний єврейський закон про їжу — кошрут. Він глибоко вкоренився у єврейській біблій — Торі, простежується в Талмуді і є ключовим у Галасі — рабинських розробках біблійських норм.

В основі кошруту закладено поняття «кошер», що, згідно з Талмудом, означає правильний, чистий. Так євреї говорять про «правильну» поведінку або про єврея, який поводить себе «достойно».

Проте важливим нині є значення слова «кошер» у застосуванні до продуктів харчування, які можна вживати, тобто «кошерних харчів».

Чому? На теренах України з'явилося чимало продуктів харчування з позначкою «кошер» (KOSHER). Наприклад, усім добре відомий апельсиновий сік «JAFFA GOLD», на упаковці якого зображено на мінора, а поряд — написи: KOSHER PARVE... ПОД НАБЛЮДЕННЯМ РАВВИНА АБРОАМА ВОЛЬФА, ГЛАВНОГО РАВВИНА Г.ОДЕСЬСЬКОГО І ЮГА УКРАЇНИ. Знаки кошерності виявлені і на інших харчових продуктах: олії «СЛАВІЯ», цукерках «Росен», пиві «Оболонь», горілці «Немиров», «Мерназ». Можна ще навести приклади, але їх цих досить.

Ознаками кошерності, згідно з інформацією з єврейських джерел, є такі символи: OU — Orthodox Union, Star — K — Kosher Certification, OK — Kosher Certification, KOF-K — Kosher Supervision (див. мал. угорі).

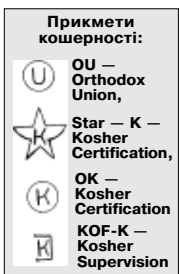
Багато хто вважає, що «кошерність» про-

Знак із позначкою «Кошер» ставиться на пляшках «Славолі»

Сік «Джаффа» з позначкою «кошерності» можна зустріти у будь-якому українському супермаркеті

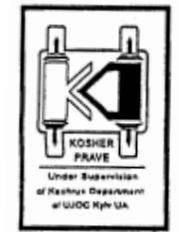
дукту нібито свідчить про його особливі якості. Проте така думка помилкова, оскільки поняття «кошер» — суто релігійне. Для юдеїв основним критерієм придатності продуктів харчування до споживання є не їхня екологічна чистота, не розуміння гігієни, а те, як до цієї їжі ставляться Тора і Талмуд.

Для людини, яка не сповідує юдаїзм, споживання «кошерних» продуктів харчування недопустиме. Відомо, що при освяченні продуктів харчування рабини можуть використовувати різні магичні процедури, а це не прийнятне для християн і людей іншої віри.

Задаємо, що спроби запровадити вживання «кошерних» продуктів харчування на нашій землі мають давню історію. Вже з перших років встановлення Радянської влади в Україні колгоспи,

Один з варіантів знаку «Кошер»

Один з варіантів знаку «Кошер»

молокозаводи та м'ясокомбінати випускали «кошерну» продукцію, а справжні рабини займали посади відповідальних партійних працівників. Проте й голодомори не змусили українців їсти «кошерні», освячені юдейськими рабинами, продукти. Варто зазначити, що революції 1905 і 1917 років також були «кошерними»?

І ось нині, підступно, без жодної реклами, впроваджується «кошерне» беззаконня в Україні. Це стало можливим завдяки тому, що наша держава окупована юдо-нацистською сектою ХАБАД.

Досить красномовний факт — приїзд на похорони ката України Лазаря Катовича Нью-Йоркських хасидів. Декілька тижнів воїни відпочивали в комфортабельному будинку відпочинку ЦК ВЛКСМ «Елочка»,

розташованому поряд із Московою в мальовничих околицях Звенигорода. Місцевий персонал був дуже здивований, побачивши в застінках альтанках і на території будинків відпочинку справжніх, незамаскованих євреїв у армійках з пейсами і в ласердаках. Вони відмовилися від послуг місцевих кухарів й готували всю їжу самі. Тоді ж стало відомо про існування в Москві «кошерної» бойні. Повідомля про це газета «Куранти» від 30 жовтня 1991 року в статті І. Воеводіна «Бойня імени Мико-яна».

Маємо надію, що, незважаючи на крики «Ой, гевалт! Це ж антисемітизм», відповідні органи зацікавляться тим, чому на теренах незалежної держави відверто впроваджується юдейське законодавство, чому виробники піддають свої продукти харчування юдейській ритуальній обробці і продають їх в усіх торговельних мережах, паплюжачи наші давні християнські традиції, наші духовні цінності, нашу свідомість, нашу гордість.

Певно, настав час задуматися над тим, що «хабадизм» як невидиме павутиння пов'язує весь простір у єдиний зашморк на ший українського народу, не залишаючи вільним нікого — ні українця, ні росіянина, ні єврея, ні німця.

Оце і є «дів'ять» секти ХАБАД, про яку так багато пише й розповідає Е.Ходос! Зрозуміло, що кожний свідомий українець повинен раз і назавжди відмовитися від усіх харчових продуктів, які містять «кошерні» знаки! Ні олії «Славолі», ні цукеркам «Росен» Порошенка, ні пиву «Оболонь», ні горілці «Немиров» та «Мерназ»!

**Всеукраїнська
Антинаклепницька
ліга**

✓ **Версії**

ЗАМАХ НА ТИМОШЕНКО — НЕ ВИГАДКА

У минулому номері ми вже повідомляли: журналіст Володимир Бойко оприлюднив інформацію, що інформативним спецслужбам стало відомо про запланований замах на життя Прем'єр-міністра України Юлія Тимошенко. Про те, що це не вигадка, інформацію отримала і СБУ, підтвердив заступник голови Служби безпеки України Василь Крутов. За од-

нією з версій, до підготовки замаху можуть бути причетні структури сумнозвісного Семена Могилевича або «структури, незадоволені можливістю зміни власників Нікопольського заводу феросплавів та «Криворізьсталі».

За словами Юлії Володимирівни, нині уряд ухвалює низку рішень, що викликають дискомфорт у людей, які звикли роби-

ти бізнес за допомогою корупції або особистих контактів із керівництвом країни. Тож таку інформацію можна вважати наслідком наведення порядку в Україні. Зі свого боку Юлія Володимирівна передала всю інформацію, яка може пролити світло на ситуацію, Службі безпеки України.

За повідомленням інформагенції

✓ **Офіційно**

**Прем'єр-міністр України
Ю.В.ТИМОШЕНКО
Копії: Президентів
України
В.А.ЮЩЕНКУ
Голові Верховної
Ради України
В.М.ЛИТВИНУ**

Як стало відомо з інформаційних повідомлень, на Ваше життя готується замах, до якого можуть бути причетні особи з оточення всевітнього відомого єврейського злочинця С.Могилевича, який пов'язаний із організованим єврейством України, зокрема представником Єврейської конфедерації України С.Максимовим, до керівних структур якої входять також Ю.Звягидський, Е.Гурвіц, І.Зісельс, І.Левітас, Г.Суркіс та інші відомі сіоністи.

Ми неодноразово звертали Вашу увагу, зокрема у зверненнях, на злочинні дії організованого єврейства в Україні, до якого належать зазначені вище особи, а також сумнозвісний В.Рабінович, О.Фельдман, А.Гіршфельд тощо, та їх загрозливий характер для України. Все це підтверджується у зазначених повідомленнях. На шастя, задуми злочинців поки не здійснилися і, сподіваємося, ніколи не здійсняться.

Ми неодноразово наголошували на тому, що правоохоронним органам України замість переслідувати

ХТО РЕАЛЬНО ПРОДУКУЄ ЗЛОЧИННІСТЬ

патріотів необхідно розслідувати діяльність тих, хто реально продукують організовану злочинність.

Звертаємо увагу на те, що останні повідомлення про підготовку замаху на Прем'єр-міністра України вкотре підтверджують реальність нашої стурбованості щодо необхідності заходів, які б припинили злочинну діяльність організованого єврейства в Україні. Відтак вимагаємо негайних дій, про які йшлося у зверненні понад 120 патріотів і патріотичних організацій України.

1. Доручити Генеральній прокуратурі, Міністерству внутрішніх справ, Службі безпеки України терміново провести розслідування діяльності єврейських релігійно-етнічних організацій та за його результатами притягнути винних до кримінальної відповідальності відповідно до чинного законодавства.

2. Провести найближчим часом парламентське слухання з питань діяльності в Україні організа-

ного єврейства (зокрема щодо його участі у фальсифікації президентських виборів 2004 року та нагнітання у суспільстві сепаратистських настроїв і провокування громадянської війни), а також ухвалити відповідні рішення. Вважаємо за необхідне, щоб Верховна Рада України підготувала і прийняла Закон про покарання винних в антиукраїнських діях, розпалюванні українофобії та інших злочинах проти українства.

3. Відмінити в установленому порядку Укази колишнього президента Кучми про нагородження керівників організованого єврейства, причетних до протиправних дій, державними нагородами України.

**Президент Громадської організації
«Антинаклепницька ліга» (Київ)
Ю.В.БОНДАР**

**Генеральний директор
ВГО «Антинаклепницька ліга України»
В.Г.КОРОТКІН**

✓ **Репліка**

Нардеп Миримський із соратниками (усього щось зо п'ять нерозбірливих підписів) написали до Генпрокуратури черговий пасквіл на українських редакторів, в якому вимагають «притягнути». За що? Усе за те ж — сумновідоме міфичне «розпалювання міжнаціональної ворожнечі».

Молодий ще хлопчик із Закарпатської прокуратури м. Львова покликав і мене, запропонувавши написати пояснення на тему: розпалював я чи ні перед тим прокурорський працівник допитав на що ж тему мого заступника в

УПОМИНАТИСЯ ЗА СВОЄ — ЗЛОЧИН?

приміщенні редакції). Звісно, я чесно зізнався, що не маю нічого спільного з будь-якими папіями, для підсилення додав кілька свіженьких примірників газети «За вільну Україну Плюс» на знак мирного ставлення видання до всіх, хто по-людськи ставиться до українців в Україні...

Не знаю, що доповідатимуть львівські прокурори «нагору», однак у жодному разі не полишаю дивне відчуття якоїсь незрозумілої відстороненості, несправжності того, що відбувається. Так, ніби ти не в себе вдома, ніби не переживаєш тяжкі часи кучмівського режиму, не стоїш на помаранчевому майдані та навропти президентських опричників на Банковій непевної листопадової ночі.

Нардеп Миримський, про подвійне (українсько-ізраїльське) громадянство якого широко повідомляла преса, вбачає у самому факті публічного звернення українських інтелігентів до

керівництва держави кримінальний злочин. Керуючись сіоністською «філософією», він навіть не пояснює, в чому, власне, полягає «гріх» тих, кого турбує доля корінної (рідної) нації і хто відважився звернути на це увагу всенародно обраного президента (ясно обсадженого «пріоритетною нацменшиною»), призначеного ним урядом та покликаною до життя усіма виборчими парламентами країни. Курйоз ще й у тому, що саме такі, як Миримський, зі

шкіри пнулися і таки домоглися, щоб із паспортів громадян України усунули графу про національність. То ж тепер, до дідька, може бути міжнаціональна ворожнеча? Між ким? Та й хто міг би її розпалити в середовищі тотально безнаціональних громадян України?

Втім, правду-таки написав недавно Герой України Левко Лук'яненко, у якого великий досвід спілкування з «богобраними», — юдеї ніколи не має звички дово-

дити, що гої у чомусь помиляється чи, навпаки, має рацію, йому досить звинуватити, приліпити тавро, а вже далі із задоволенням спостерігати, як люди на змушені відмакуватися від бруду. У постомаранчевій Україні наші співгромадяни євреї знову пробують залучати до цієї ганебної справи прокуратуру, яка має таке ж відношення до міжнаціональних взаємин, як мільція до смерті кози, котру, як відомо, забила блискавка.

Хоча авторів цих рядків і належить фразувати: «Наші українські євреї — найкращі», усе ж звернення Миримського і його «колег» до Генпрокуратури свідчить про те, що сповнена драматизму непростота історія українсько-єврейських взаємин нічого юдейських мудреців так і не навчила. Іншаке воно не випробовували б терпіння титульного етносу і не провокували б своїм зухвальством неприязнь абсолютної більшості українців.

**Богдан БОВК,
головний редактор газети
«За вільну Україну Плюс»**

Звісно, кожна людина має право висловлювати свою думку. Проте коли посол порушує святе правило дипломата — «бачи, чує, але ні в що не втручаюся» — і у внутрішніх політичних конфліктах тієї країни, яка є його тимчасовим місцем роботи, стає на чийсь бік, то це вже щонайменше дивне.

Міжрегіональна Академія управління персоналом давно вже муляє очі сніжним структурним своєю правдивою і принциповою позицією. Раз у раз цей найбільший недержавний вищий навчальний заклад бездоказово звинувачують в антисемітизмі та розпалюванні міжнародної ворожнечі. Не дивно, коли це роблять особи на кшталт Вадима Рабиновича. Однак коли звинувачують високопосадовців, до того ж не громадян України, то це вже таке скандалом. У центрі якого може опинитися Посол Німеччини в Україні Дітмар Штюдemann. Цей пан недавно публічно заявив, що МАУП пропагує антисемітизм і ксенофобію. Можна здогадатися, хто вбив цю дурню у голову панові Штюдemannу. Тим паче, що в МАУП він не бував і не володіє правдивою інформацією. А пан рупором певних структур, які на національному питанні отримують і політичний капітал, і гранти від міжнародних сніжних структур, по слові не личить. Та й дипломатів з такою освітою та досвідом роботи варто було б розрізнити поняття «антисемітизм» і «антисінізм».

Отже, невеличка біографія Дітмара Герхарда Штюдemannа. Народився 20 жовтня 1941 року у Вельсі (Австрія). Одружений, має двох дітей. 1962–1969 рр. — вивчав юриспруденцію, соціологію і славістику в університетах Майнца, Сарбрюкена, Парижа, Ленінграда. 1974–1997 рр. — працював у посольствах ФРН в Москві, Афінах, Відні, у Федеральному міністерстві закордонних справ. 1997–1998 рр. — очолював відділ в економічному департаменті Федерального міністерства закордонних справ. 1998–2000 рр. — начальник політичного департаменту цього ж міністерства. З 20 вересня 2000 року — Надзвичайний і Повноважний Посол Німеччини в Україні.

Не нам оцінювати його «трудові звитяги» на цій посаді — це справа німецького уряду. Однак зазначимо, що й донині у Німеччині триває так званий візовий скандал, через який мало не позбувся своєї посади міністр закордонних справ Іошка Фішер. Нагадаємо: у березні 2000 року Фішер підписав наказ про деяке спрощення процедури отримання німецької візи. У результаті цим скористалися кримінальні структури, які, за версією німецької консервативної опозиції, поставили до країни повій і нелегальних емігрантів з колишнього СРСР. Передусім у цьому скандалі фігурувала Україна — мовляв, в українському посольстві візи видавали без перевірки даних, що було, як то кажуть, на руку певним особам. За даними табліці Bild, до Німеччини нелегально потрапило понад мільйон українців. Той, хто хоч раз намагався законним шляхом отримати в Києві німецьку візу, знає, як це нелегко — довжелезні черги, супердогори послуги... Натомість свої послуги пропонують різні тури-

стичні фірми, які всі проблеми беруть на себе. Не за так, звісно. Через візовий скандал німцям довелося замінити ледь не весь візовий відділ, оскільки виникли підозри у тому, що деякі працівники брали хабарі.

Натомість Штюдemann усяляко намагався виправдатися — мовляв, усі ці турфірми діють незаконно і візи фальшиві. Якби це

мали ж такий стосунок до України, як батончики «Марс» до односторонньої планети.

Звісно, такий еміграції сприяли і певні структури в Україні. У цьому сенсі варто було б придивитися і до діяльності так званого Всеукраїнського єврейського конгресу, який очолює сумнозвісний Вадим Рабинович. Згадаємо, що його не безпідстав-

деякі турфірми за візу до Німеччини часом просять 200 доларів?

— Це справа України турбуватися про те, щоб українці не платили таких великих сум за візи. Адже не німецькі організації видають ці кошти. **Одні українці експлуатують інших українців.** Ми знаємо про такі зловживання і контактуємо з цього приводу з українськими правоохоронними органами. Маємо майже кримінальну ситуацію, але ми не можемо безпосередньо впливати на ті про-

на збитися на непослідовність, а це і є однією з проблем дипломатів, які порушують правила.

В інтерв'ю пана Штюдemannа тижневику «Дзеркало тижня» сказано: «Україна і Німеччина — партнери. А партнери не повинні боритися прямих висловлювань». Саме з цього виходячи, Асоціація працівників засобів масової інформації України звернулася з відкритим листом до німецького Посла, аби з'ясувати, хто ж насправді втягує німецький неурядовий фонд у скандал.

ської газети «Дзеркало тижня» Володимиру Мосетовому. Чи не здається вам, що вас втягнуло у політичні ігри?»

Штюдemann: «Я адресувати цього листа не знаю. Цей лист не підписаний. Я прочитав його і маю сказати, що там дуже багато помилок. Вони посилюють на моє інтерв'ю «Української правди», я ж ніколи інтерв'ю «Українській правді» не давав. А лише інтерв'ю «Дзеркалу тижня». Це провокація. Цей лист залишиться без відповідей».

Розраховуючи скорше на неопіформованість регіональних журналістів, пан Штюдemann видав відверту дезінформацію. Лист від Асоціації працівників ЗМІ було відправлено на офіційному бланку. До нього додано супроводжувальний лист з підписом керівника асоціації В.Петренка. Отож лист не був анонімним. Інтерв'ю «Дзеркалу тижня» було передруковано на сайті «Української правди». І помилка в листі — лише те, що автори посилюються на передрук, а не на оригінал.

«Щодо ж двох звинувачень у провокації, то такого демонстративного ігнорування публічного звернення представників ЗМІ німецькі журналісти (незалежно від політичної орієнтації або власника того чи іншого видання) дипломатів не подарували б. А мовчанка на запитання про втягування його у політичні ігри?.. Невже вона зумовлена тим, що для пана Штюдemannа питання було риторичним? Справді, хіба можна говорити про втягування у те, що сам спланував і організував?» — писав свого часу журналіст Михайло Цимбалюк.

Утім, вочевидь, для Штюдemannа та ситуація не стала уроком. І тепер чи то сам, чи з подачі когось, але він знову може стати головною фігурою скандалу. У цьому сенсі пригадується його інтерв'ю «Столичним новостям» (21.11.2003), де він на провокаційне запитання журналістів сказав: «Мені здається, такі дії з розпалювання міжнародної нетерпимості є окремими негативними феноменами, які не прикрашають суспільство, і держава може їх попередити».

А ось це вже наклеп на державу, через який панові Штюдemannу варто було б це тоді негайно вихити з країни. Однак чого тут дивуватися? Адже коли його і звільнять за прорахунки в роботі, цілком ймовірно, що згодом він заявить, що став жертвою уявних антисемітів.

І ще один невеличкий факт: у Посла висить портрет його дружини із семисвітником — символом Ізраїлю. Ось як це він пояснює в інтерв'ю: «Мене часто запитують, чи моя дружина єврейка. Я відповідаю, що ні. Вона належить до старовинного німецького дворянського роду. Однак її родина була певним чином наближена до євреїв... Можливо, це ще одна причина скандальної заяви Штюдemannа?»

Іван ЧЕРЕВІЧКО

«НЕ БАЧИВ, НЕ ЧУВ, АЛЕ ВТРУЧАЮСЯ»

було так, то скандал з фальшивими візами набув би загальноєвропейського масштабу. Однак поки що про нього нічого не чути. Отже, візи були справжніми. За словами самого Штюдemannа, лише з 2000 до 2003 року в німецькому посольстві було видано близько мільйона віз. Скільки ж їх видали людям, яких згодом у Німеччині зарахували до «української мафії», можна лише здогадуватися. Як і про розмір «подяки» за отримання дозволу на в'їзд до цієї країни. Наразі дехто нагрів руки не лише на візах. Особливою статтею їхніх доходів стало й надання права емігрувати до цієї країни. Як писали ЗМІ, на постійне місце проживання до Німеччини приїжджали переважно євреї. Тим паче, що їм всіляко сприяли міжнародні єврейські організації. Та й міністр закордонних справ Іошка Фішер усяляко намагався полегшити процедуру надання німецького громадянства цим особам. Частина з них були, скажімо так, не зовсім законослухняними громадянами. І на своїй ноні батьківщині продовжували займатися протиправними діями. Оскільки ж вони приїхали з України, то їх автоматично зарахували до так званої української мафії. Хоча ті злочинні угруповання

но звинувачували у торгівлі зброєю. Цілком ймовірно, що він розширив свою діяльність і фінансово дуже зацікавлений, аби до Німеччини приїхало якомога більше громадян — і на постійне місце проживання, і нелегальних заробітчан. Тобто банальна торгівля людьми. Коли ж це виплило на світ, то певні кола занервували. У Німеччині цю інформацію вони назвали вигадками опозиції. В Україні — «ознаками антисемітизму».

На думку про зв'язок між Рабиновичем і Штюдemannом настанову велика кількість інтерв'ю, що їх дав німецький Посол виданням Рабиновича. Таке враження, що Рабинович і Штюдemann не тільки співрозмовники, а й ділові партнери, які добре обізнані в справах один одного і мають спільні інтереси. Цю тезу підтверджує і вже згадана заява Штюдemannа про «антисемітизм та ксенофобію» в МАУП. Таке враження, що Рабинович нашіпував їй на вухо Штюдemannу. Зрозуміло, таким чином він хоче громадську увагу перекласти з «візової справи», яка передбачає покарання винних перед законом, на аморфне національне питання. Хоча варто навести уривок з інтерв'ю пана Посла:

— Чи відомо вам, що

цеси, які є прерогативою України як суверенної держави.

Ось так! Як завжди, винуваті українці. А хто, власне, дозволив послу іноземної держави робити такі заяви? Зазвичай це призвело б до міжнародного скандалу з відповідними наслідками.

Наразі це не перший скандал із Штюдemannом. Кілька років тому один з німецьких фондів присудив «за працю в умовах постійних погроз» головному редактору «Дзеркала тижня» Володимиру Мосетовому премію, яку назвав «За свободу і майбутнє засобів масової інформації». У пізнішому інтерв'ю Штюдemann визнав: «Мостового «удостоєно премією не тому, що йому погрозували» (тоді за що? — **Ред.**). Рятуючи репутацію німецького фонду, який проявив таку увагу до українського редактора, він зауважив — мовляв, не слід роздумувати скандал, бо це «зашкодило іміджу вашої країни і негативно позначилося на українсько-німецьких стосунках, що позитивно складається». На думку багатьох видань, цей вислів схожий на погрозу.

Схоже, «плюралізм інформації» за Штюдemannом — це цілковитий «одобрямс» Україною всього, що йде з Німеччини. З такою позицією мож-

«Мабуть, той, пане посол, хто нині, рятуючи честь свого мундира, зухвало шантує добросусідські відносини між нашими двома країнами, — припускали автори листа. — Ми, українські журналісти, виступаємо за поглиблення всебічних стосунків України з Німеччиною і готові задля цього на конструктивні кроки. Однак ваші погрози щодо перспектив їхнього погіршення, цинічне скаутсько-юберменське ставлення до української держави змушує нас звернутися і до Міністерства закордонних справ Німеччини за проханням дати офіційне роз'яснення щодо публічної участі посла Штюдemannа у брудній інформаційній провокації».

Така прямота не сподобалася. Послови. На зустрічі з членами Хмельницького прес-клубу він дозволив собі на адресу деяких українських журналістів (які були відсутні у залі і позбавлені можливості відповідати) абсолютно неприпустимі в його рідній країні вирази.

Журналіст: «Інформгентство «Укрінформ» опублікувало відкритого листа Асоціації працівників засобів масової інформації України на ваше ім'я. У ньому йдеться про метушню навколо присудження одним з німецьких фондів премії редактору украї-

25 липня 2005 року Київський апеляційний господарський суд визнав незаконними договори купівлі-продажу двох пакетів акцій Нікопольського заводу феросплавів. І зобов'язав консорціум «Придніпров'я», який контролює корпоративну олігарху Віктора Пінчука, повернути у власність держави придбані ним акції.

Можна було б і поради: те, що незаконно «приватизовано» за копійки, знову належить державі. Та подальший розвиток подій нашою думкою, що зять колишнього експрезидента Кучми Віктор Пінчук так просто не віддасть такий ласий шматок своєї імперії.

Через день після вердикту суду трапилася доволі дивна подія. 27 липня (серед білого дня) з кабінету судді Апеляційного господарського суду Києва Віталія Корсака за справу про... викрали. І хоча з моменту оголошення рішення набрало чинності, але його повний текст (разом зі вступною, описовою та мотивувальною частинами), згідно з Господарським процесуальним кодексом України, мав бути підготований і проголошений упродовж наступних п'яти днів. Але цьому не судилося статися — зловмисник, який проник у кабінет судді Корсака, викрав усі матеріали справи, тому написати остаточний текст рішення судді фізично не спромоглися.

Проте вже впродовж кількох годин після скоєння злочину вдалося достеменно встановити прізвища крадігів. Ними виявилися: організатор крадіжки — громадянин Петро Олексійович Порошенко (працює секретарем Ради національної безпеки і оборони України) та безпосередній виконавець — громадянин Микола Іванович Хандурін (працює першим заступником голови Вищого господарського суду України). Оскільки дії цих осіб містять ознаки злочину, що передбачений ст. 364 ч. 2 (санкція — позбавлення волі на термін від 5 до 8 років з позбавленням права займатися певною діяльністю на строк до 3 років), ця публікація, відповідно до ст. 94 Кримінального процесуального кодексу України, є офіційним повідомленням про злочин і має бути розглянута в Генеральній прокуратурі з винесеними постановами про порушення проти Порошенка та Хандуріна кримінальної справи чи про відмову в порушенні справи.

Діяльність господарських судів зрідка обговорювалася громадськістю. Навіть той факт, що голова Вищого господарського суду України Дмитро Притика так досі й не спромігся скласти передбачену Конституцією присягу судді й жодного разу за 14 років перебування на чолі цієї установи не уповноважувався парламентом на здійснення правосуддя, не викликав обурення в суспільстві. Оскільки всі розуміли, що насправді функція господарських судів є суто обрядовою — освячувати «ім'ям України» ті рішення, що приймаються у владних кабінетах. Якщо не Притика, то хтось інший, хто мав би законні підстави називати себе суддею — нічого б не змінилося. Оскільки навіть смішно уявити, що в країні, де за

наказом «гаранта Конституції» судді підписували, так би мовити, за геніталії, якийсь суд виніс би рішення про незаконність приватизації зятя президента «Криворіжсталі» чи Нікопольського заводу феросплавів.

Однак ні, після проголошеного новим Президентом торжества принципу «верховенства права», у господарські суди хлинула злива позовів з вимогами переглянути підсумки бурхливої діяльності недавніх повновладних господарів України, внаслідок яких ласі власності стали надбанням невеличкої групи людей. От тільки розглядають ці позови здебільшого люди, які взагалі не мають права носити суддівські мантиї (ще раз наші вітання голові Вищого господарського суду) або так, що ніколи в житті не стикалися з об'єктивним і неупередженим правосуддям. І які ніколи не намагалися зрозуміти — звідкіля дме вітер?

А вітер тим часом посилено дме з боку Ради національної безпеки та оборони, приносячи диво-

ся напрочуд гострим зором.

Жодних несподіванок конкурс із продажу акцій Нікопольського феросплавного заводу також не приніс, оскільки фірма-покупця була створена спеціально під цю угоду 17 січня 2003 року кількома юридичними особами (Комерційний банк «Кредит-Дніпро», ВАТ «Нижньодніпровський трубопрокатний завод, ЗАТ «Нікопольський завод безшовних труб» і ЗАТ «Страхова компанія «Аура») з бізнес-імперії президентського зятя Віктора Пінчука. Щоправда, в затвердженні Держмайнм умовах, так би мовити, «конкурсу» містився досить дивний пункт, який зобов'язував брати участь у придбанні акцій окремим громадянам України — дозволялося лише юридичним особам. Тим самим було порушено конституційні права громадян, які також мали повне право взяти участь у приватизації Нікопольського заводу феросплавів унаслідок гарантованого ст. 13 Конституції України принципу рівності перед законом усіх су-

нього конкурента Пінчука в боротьбі за акції Нікопольського феросплавного заводу. Що більше, навіряд чи викличе заперечення й підозра в некорисливості полтавського судді, який прийняв до розгляду позов Зезекало й вжив заходи щодо його забезпечення. Але факт не перестає бути фактом — на момент продажу акцій Нікопольського заводу феросплавів існувало судове рішення, яке забороняло будь-які дії.

Однак Вищий господарський суд у складі суддів О.Мандриченка, А.Демидова та Т.Ващенко, з аргументами Генеральної прокуратури не погодився й у задоволенні позову відмовив. З'ясувалося, що «іхні честі» не бачать різниці між формальною власністю й вважають, що громадяни могли об'єднатися в господарське товариство, зареєструвати його як юридичну особу та доручити цьому товариству взяти участь у конкурсі.

Невідповідність консорціуму «Придніпров'я» умовам конкурсу в частині

України й не знають, що судові рішення є обов'язковими для виконання всіма органами державної влади, підприємствами, установами, організаціями й фізичними особами з моменту набрання чинності незалежно від того, отримували ці рішення працівники Мініюсту для примусового виконання чи відкривали відповідне виконавче провадження. Безперечно, судді О.Мандриченко, А.Демидова та Т.Ващенко знають про це чудово, оскільки, на відміну від голови Вищого господарського суду пана Притики, склали свого часу кваліфікаційні іспити й проходили в установленому законом порядку процедуру затвердження на суддівську посаду. Тому можна припустити, що насправді за цим дивовижним вердиктом стоїть зовсім не правове невігластво жерців Фемиди, а цілком меркантильні мотиви носіїв суддівської мантиї. Ще одним доказом чого є інформація з вельми достовірних джерел про той тиск, який Дмитро Притика здійснював на суддів Апеляційного гос-

поподарського суду з тим, щоб вони відідали апеляційну скаргу Генеральній прокуратурі й залишили чинним рішення суду першої інстанції. Проте навіряд як пан Притика так переїмається проблемами саме зять колишнього українського Президента. Бо вже не є секретом, що Віктор Пінчук недавно позбувся акцій Нікопольського заводу феросплавів, а саме — продав консорціуму «Придніпров'я» структурам російських олігархів Віктора Вексельберга й Олександра Абрамова. Доки судді Господарського суду Києва вирішували, чи була обов'язковою для Фонду держмайна ухвала Октабського райсуду Полтави, консорціум «Придніпров'я» поміняв власників і нині, за інформацією об'єднаних джерел, вже належить офішорним компаніям Whalom Management Limited, Kiefer Services Limited, Waborn Enterprises Limited, Lesnat Company Limited i Darson Investments Limited, які зареєстровані за однією й тією ж адресою — 15, Arly Pavlu Strit Lедра Хауз, Агіус Андреас, Нікосія, Кіпр. Водночас «офшорки» стали власниками навіть не 50, а 73% акцій Нікопольського феросплавного заводу, викупивши додатково 23% акцій в інших комерційних структурах Пінчука.

Найівно вважати, що російський мільярдер Вексельберг чи хтось інший захотіли б властиві гроші в придбання українського підприємства у розпал судових суперечок (та ще й ініціюваннях Генеральною прокуратурою України!), який не був упевнений в підсудковому рішенні й не заручився б підтрим-

кою найвищих українських посадовців. Звісно, про посадовців з уряду не йдеться — позиція Прем'єр-міністра України Юлії Тимошенко з приводу необхідності повернути в державну власність всі приватизовані «родичами колишнього президента, загальноновідома. Ідеться про інтереси людини, на яку, всупереч вимогам низки законів, покладено обов'язок готувати укази Президента про призначення суддів. Утім, у Вищому господарському суді й не дуже приховують ту зацікавленість, яку до справи «Генпрокуратура проти «Придніпров'я» проявляє секретар Ради національної безпеки та оборони Петро Порошенко. Тим більше, що суддівськими коридорами давно вже ходять чутки про домовленості між Петром Олексійовичем і впливовими російськими колами про передачу під контроль президентського кума акцій телеканалу «Інтер» в обмін на допомогу в передачі під російський контроль Нікопольського заводу феросплавів, а також про додаткові обіцянки Петрові Олексійовичу гонорар у розмірі 50 млн доларів.

Ці чутки, звісно, можна було б вважати підступами політичних опонентів Порошенка. Коли б не загальновідоме «відокремлення» в Україні бізнесу й політики та не менш відомий зв'язок між новими власниками «Придніпров'я» й вищим керівництвом Російської Федерації, другим якого себе активно позиціонує Петро Порошенко. Ця дружба останнім часом набула таких масштабів, що коли в квітні 2005 року Запорізькому алюмінієвому комбінату, яким також володіє Віктор Вексельберг, український уряд відмовив у підзахисті електроенергії, то це рішення буквально на кілька днів «дні впливом» обставин непереборної сили» було скасовано й тариф знижено до попереднього показника.

Коли наприкінці квітня 2005 року Господарський суд Києва визнав незаконною приватизацію 2000 року Запорізького алюмінієвого комбінату й ухвалив повернути в державу власність належний Вексельбергу пакет у 68% акцій цього стратегічного підприємства, досить швидко це рішення було «покладено під сукно», а найближче оточення Віктора Ющенка організувало зустріч між Вексельбергом і главою держави. Про що йшлося під час цієї зустрічі — достеменно не відомо, але нині російський олігарх не тільки збирається розвивати свій алюмінієвий бізнес в Україні, а й зацікавився такими гігантами вітчизняної промисловості, як «Суміхімпром» і виробничим об'єднанням «Титан». Що ж стосується Олександра Абрамова, то його «Свразхолдинг» хоча й не має активів в Україні, останнім часом розглядається як один з головних претендентів на придбання «Криворіжсталі» у разі повторного продажу найбільшого металургійного підприємства нашої держави.

За матеріалами інтернет-видання «Обозревателю» www.obozrevatel.com.ua

НІКОПОЛЬСЬКИЙ ФЕРОСПЛАВНИЙ: ІСТОРІЯ «ДЕРИБАНУ»

вижні аромати, які на повні груди вдихали всі, хто уважно стежив за судовими баталіями навколо акцій Нікопольського феросплавного заводу.

26 травня 2005 року Господарський суд міста Києва розглянув позов Генерального прокурора України, в якому вирішувалося питання про визнання недійсним наказу Фонду державного майна України від 24 лютого 2003 року № 297 «Про затвердження рішення конкурсної комісії про проведення конкурсу пакета акцій ВАТ «Нікопольський завод феросплавів», двох рішень конкурсної комісії про проведення цього конкурсу та договорів купівлі-продажу від 26 травня і 15 серпня 2003 року, внаслідок яких власником 50% і однієї акції Нікопольського заводу феросплавів став Промислово-фінансовий консорціум «Придніпров'я».

Проте, що за часів Кучми представляли собою так звані «приватизаційні конкурси», на яких державна власність передавалася в приватні руки, не варто й оповідати. Достатньо лише послухати витяги зі знаменитого фотонотки екс-майора Держохорони Миколи Мельниченка, де люди з голосами українського Президента та найбільш відомі особи обговорюють розподіл акцій гігантів вітчизняної промисловості. Створювалися певні умови приватизаційних конкурсів для конкретного покупця, щоб залишити «за бортом» можливих конкурентів, а якщо згодом виявлялося, що навіть ці штучні умови не задовольняли потрібних покупців, це особливо нікого не засмучувало, оскільки українська Фемида завжди відізняла-

б'єкті права власності, якими є і юридичні, і фізичні особи.

До того ж Нікопольський феросплавний завод має стратегічне значення для економіки й безпеки держави й був включений Державною програмою приватизації на 2000–2002 роки до так званої групи «Г». А це означало, що продавати акції Фонд державного майна України міг тільки такому інвестору, який уже мав досвід управління контрольним пакетом акцій державного підприємства, як доказ ефективності цього управління надав відповідну звітність за попередній період. Щодо консорціуму «Придніпров'я», то він не міг мати такого досвіду хоча б тому, що був створений лише за чотири місяці до підбиття підсумків конкурсу.

Однак і це не все. Як виявилось, за 10 днів до продажу Фондом держмайна акцій Нікопольського заводу феросплавів — 16 травня 2003 року — Октабський районний суд Полтави виніс рішення про розгляд позову громадянина О. І. Зезекало, недоволеного тим, що його не допустили до участі в конкурсі, згідно з яким до розгляду справи по суті заборонялися будь-які відчуження акцій Нікопольського заводу феросплавів. Але Фонд державного майна що ухвалу проігнорував, що автоматично зробило договір про придбання акцій консорціумом «Придніпров'я» недійсним.

Зрозуміло, громадянин Зезекало не сам подумався звернутися до суду. Очевидно, усвідомити всю глибину порушення своїх прав йому допомогли юристи «Привату» — дав-

надання фінансової звітності, яка б довела попередній успішний досвід керування контрольним пакетом акцій великих підприємств, також не викликала жодних заперечень в Господарському суді Києва. Оскільки, на переконання суддів, цілком достатньо того, що такий досвід є в засновників консорціуму.

Щодо порушення Фондом держмайна України ухвали Октабського райсуду Полтави від 16.05.2003 р. про заборону відчуження акцій Нікопольського заводу феросплавів, то і тут «іхні честі» нічого протизаконного не завважили. Виявляється, з погляду суддів О.Мандриченка, А.Демидова та Т.Ващенко, рішення судів породжують правові наслідки не після набуття чинності, а лише після того, як за цими рішеннями відкривається виконавче провадження. Тому, на їхню думку, ухвала про задоволення позову громадянина Зезекало, хоча й за 10 днів до продажу акцій, «не була такою», що підлягає виконанню, оскільки надійшла до виконавчої служби Печерського районного управління юстиції вже після підбиття підсумків конкурсу. Якщо йти за цією логікою, то відоме рішення Верховного Суду України від 3 грудня 2004 року з констатацією фальсифікації виборів Президента України також не породжує жодних правових наслідків і не підлягає виконанню, оскільки виконавче провадження на його підставі взагалі не відкривалося.

Звісно, ми далекі від думки, що судді Господарського суду Києва не обізнані з Конституцією

ПЕРСОНАЛ
№ 32

(Початок на 7 стор.)

Тоді розбирати завал не обов'язково, оскільки за імовірністю у 90 відсотків заваляний не єврей. Інший подібний випадок: «Якщо човен з кількома євреями перебуває в небезпечній зоні, чи варто порухати суботу, щоб врятувати їх». Рабі Аківа Ейгер (помер 1837 року) пояснює, що все просто вирішити, лише якщо точно відомо, що на борту човна є євреї. Однак якщо ми нічого не знаємо про пасажирів, субота не порушується, тому що більшість населення світу — неєвреї [21]. Іншими словами, оскільки ймовірність того, що серед пасажирів немає євреїв, велика, варто дозволити човну потонути.

По-друге, правило, що неєвреї, який потрапив у небезпеку, має бути врятований або викликаний для того, щоб запобігти ворожості неєвреїв, діє в суботу менше, ніж у будень. Євреї, покликаний на допомогу неєврею в будень, має допомагати, тому що відмова в допомозі еквівалентна визнанню того, що єврей в принципі забороняється врятувати життя неєврея — а це може викликати ворожість неєвреїв. Однак у суботу єврей може використовувати відповідні заборони як переконливий привід для відмови! Саме такий випадок детально обговорюється в Талмуді [22]. Йдеться про єврейську повитуху, викликану до породіллі неєврейки. Висновок: повитуха може допомогти неєврейці в будень «зі страху ворожості», але не повинна допомагати їй у суботу, тут діє послуга логічний аргумент, який пояснює відмову в допомозі: «Нам дозволено порушити суботу тільки за тих, хто її дотримується, але задля вас нам не дозволяється її порушувати». Питання: чи відверте пояснення ситуації чи відмова? Маймонід вважав

таку відповідь відмовкою, яку можна використовувати, навіть якщо в процесі медичної допомоги повитузі взагалі не доводиться порушувати суботу. Передбачається, що ця відмова буде переконливою, оскільки неєвреї звичайно не знають, що саме заборонено робити в суботу. У будь-якому разі, Маймонід проголошує: «Неєврейці-породіллі не допомагають у суботу навіть за плату, (у даному разі) не слід боятися ворожості, навіть якщо допомога не порушує суботу». «Шулхан Арух» стверджує те саме [23].

Зрозуміло, ця відповідь не можна зловживати. Тому деякі серйозні рабинські авторитети послабили жорсткість заборони і дозволили євреям-лікарям лікувати неєвреїв у суботу, навіть якщо лікування призводить до порушення суботних заборон. Це часткове послаблення стосується впливових пацієнтів, яких не легко обдурити і чия ворожість може бути небезпечною.

Тому рабі Йосель Сірікс, автор книжки «Байт Хадас» (на івриті) — «Новий будинок». — **Пер.)** і один із найбільших рабинів свого часу (Польща, XVII століття), ухвалив, що «мерів, шляхтичів і магнатів» необхідно лікувати в суботу, оскільки їхня ворожість є «небезпечною». Однак в інших випадках, особливо якщо неєврею можна обдурити за допомогою відмовки, лікар-єврей здійснює «тяжкий гріх», якщо ліку-

ватиме його в суботу. Пізніше, у тому ж столітті, таке правило було встановлено у французькому місті Меце, дві частини міста з'єднувалися мостом. Завзявши євреям не дозволялося «поступатися цим мостом» у суботу, однак рабі Меце вирішили, що лікар-єврей може скористатися ним, «якщо його викликали до губернатора»: оскільки відомо, що лікар робить це для своїх пацієнтів-євреїв, а губернатор розглядається, якщо він відмовиться робити це задля нього. В авторитарні часи Людовика XIV необхідно було зважати на прихильність королівського намісника. На початку XIX століття єврейські неєвреї не зважали [24].

«Хокмат Шломо», коментар до «Шулхан Арух», написаний у XIX столітті, згадує схоже тлумачення принципу «ворожості» у зв'язку з караїмами, маленькою еретичною єврейською сектою. Як вважає автор «Хокмат Шломо», життя караїма не слід рятувати ціною порушення суботи, оскільки «послання ворожості єврейському сектору» стосується тільки численних язичників, з якими ми співіснуємо... Але караїми мало, і ми від них не залежимо, так що побоювання викликати неєврейську «ворожість» на караїмів не поширюється» [25]. Справді, абсолютна заборона на порятунок життя караїма, якщо для цього доводиться порушити суботу, як ми побачимо, діє дотепер.

Ці питання детально обговорюються в книжці рабі Моше Софера, відомого як «Хатам Софер» — рабина Пресбурга (Братислави), який помер 1832 року. Його висновки мають не тільки історичне значення, оскільки 1966 року його трактат був оголошений «основою Галахи» [26] тодішнім головним рабином Ізраїлю. Питання, на яке відповідає рабі Софер, стосувалося ситуації в Туреччині, де під час однієї з воєн було наказано знайти в кожному містечку і селі повитуху, яких можна буде викликати до всіх породіллі. Деякі з цих повитух були євреями. Чи можуть вони прихилитися до викликом неєврейки у будень і в суботу?

У своїй відповіді [27] Софер після ретельного дослідження робить висновок, що неєвреї, про яких ідеться — «отто-манські мусульмани і християни», не тільки ідолопоклонники, які поклоняються «іншим богам» (тобто входять у число людей, яких «не варто ні витягати (з ями), ні зіштовпувати в яму», але крім того, вони подібні до амалекитян, тому талмудичний закон, що зобов'язує «знищувати наслідня Амалека» (і прямо забороняє «множити» його), стосується їх. Тобто їхнім породіллі не можна допомагати не тільки в суботу, а й у будень. Однак на практиці потрібно «дозволити» євреям лікувати неєвреїв і допомагати їм у пологах, якщо в неєвреїв є власні лікарі і повитухи, які можуть замінити євреїв. У такому разі єдиним реальним результатом відмови стане втрата євреями заробітку, що, зрозуміло, небажано. Це стосується і буденних днів, і суботи, якщо зрозуміло, що неєврею не можна допомогти за порушенням суботних заборон. В інших випадках посилення на суботні заборони може

послугувати корисною відмовкою, здатною «заплутати язичників».

У медичних випадках, пов'язаних з порушенням суботи, Софер — як і інші авторитети — розрізняє два види заборонених у цей день робіт. Роботи, заборонені Торою в її талмудичній інтерпретації, можна виконувати тільки в крайніх соціомедичних випадках, тобто лише тоді, коли відмова в допомозі може викликати вкрай небезпечну ворожість проти євреїв. Ставлення до порушення заборон, запроваджених мудреями, які розширили з якихось причин первісні правила

Тори, набагато полегшили.

Інше дослідження Софера трактує наступне важливе питання: чи може лікар-єврей у суботу поїхати в екпіжі до неєврея, який потребує його допомоги. Зазначивши, що за деяких обставин поїздка в суботу на візку заборонена тільки «мудрецами», а не самою Торою, він зауважує, посилюючись на Маймоніда, що неєврейці-породіллі не можна допомагати в суботу, навіть якщо для цього немає потреби порушувати суботні заборони, і робить висновок, що цей принцип стосується всієї медицини, не тільки акушерства. Потім він висловлює побоювання, що «застосування цього принципу на практиці викликало б небажану ворожість неєвреїв» тому що ті «не приймали б наше пояснення, пов'язане з дотриманням суботи», і «сказали б, що кров ідолопоклоннича нічого не варта в наших очах» [28]. Крім того, в такому випадку лікарі-неєвреї можуть на помсту відомитися допомагати пацієнтам-євреям. Необхідно знайти вдалі відмовки. Софер радить єврею-лікаря, якого викликають у суботу за місто до неєврея, відмовитися під приводом, що йому треба залишитися в місті, щоб подбати про інших пацієнтів. Він може сказати: «Я не можу виїхати через небезпечний стан того або іншого пацієнта, я не можу залишити свого хворого». Таке виправдання дозволяє не боятися ворожості неєврея, тому що це реальний привід, який часто використовують лікарі. Тільки «якщо неможливо знайти суттєву відмовку», лікарю дозволено їхати в екпіжі в суботу до пацієнта-неєврея.

У всіх цих обговорених головне — пошук вдалі відмовки, а не допомога хворому. Зрозуміло, головне завдання лікаря-єврея — обдурити неєврея, щоб відмова в лікуванні не викликала його «ворожості» [29].

Звісно, у наші дні більшість євреїв-лікарів нерелігійні і навіть не знають про ці правила. Для багатьох релігійних лікарів клятва Гіппократа важливіша за розпорядження фанатичних рабинів [30]. Однак зв'язки рабинів не можуть не впливати на деяких лікарів, тим більше, що ніхто не наважується виступити проти Галахи відкрито.

Усе це — не минуле, а сьогодення. Найсучасніший виклад настанов Галахи з цього питання є в авторитетній книжці, опублікованій англій-

ською мовою під заголовком «Єврейське медичне право» [31]. Ця книга, видана престижною ізраїльською організацією «Мосад рав Кук», ґрунтується на трактаті Елієзера Йегуді Валденберга, голови єрусалимського рабинського окружного суду. Деякі епізоди в ній варто прокоментувати.

По-перше, там сказано, що «заборонено порушувати суботу... для караїмів» [32]. Ворожість цієї маленької секти не має значення, тому караїми радше варто дозволити померти, ніж лікувати їх в суботу.

Про інших неєвреїв

якось інша, заборона змінюється: «неправильно спрямована» для заборонена вже не Торою, а мудреями. Тому сучасні рабини знайшли спосіб «законно» лікувати неєвреїв, роблячи те, що заборонено Торою. Лікар має вирішити, що мета медичної допомоги — не лікування, а рятування себе й інших євреїв від обвинувачень у релігійній дискримінації, запобігання помсти неєвреїв, спрямованої проти нього самого і всіх інших євреїв. У такому разі будь-яка заборона для лікаря стає «неправильно спрямованою», тобто такою, прак-

стосуванню до неєвреїв («немає шлобу для неєвреїв»). Саме тому Галаха припускає, що неєвреї не знають вірогідно своїх батьків. Саме питання про подвійну зраду не може застосовуватися до статевого акту між євреєм і неєврейкою. Тому Талмуд [38] розглядає цю дію радше як скотолозтво.

У талмудичній енциклопедії сказано [39]: «Той, хто пізнав дружину неєврея, не підлягає смерті, оскільки в Торі написано «дружина ближнього твого» [40], а не «дружина чужинця», і навіть біблійний принцип «Чоловік так пристане до

ний за зрешувальний канал». Це правило стосується прозелітів і їхніх нащадків (по жіночій лінії) у десятих поколіннях або «стільки, скільки ці нащадки відомі».

Неєвреї розглядаються як вроджені брехуні і не можуть свідчити в рабинському суді. Тут їхнє становище теоретично подібне до становища єврейських жнок, рабів і неповнолітніх, однак із практичного погляду все ще гірше. Єврейська жінка сьогодні визнається дідзятним свідком хоча б у деяких випадках, неєврей — ніколи.

Це призводить іноді

«ЄВРЕЙСЬКА ІСТОРІЯ, ТЯГАР ТРЬОХ

сказано: «Відповідно до правил Талмуда і кодексу єврейського права, заборонено порушувати суботні заборони — неважливо, біблійні чи рабинські, — щоб врятувати життя небезпечно хворого пацієнта-неєврея, заборонено приймати полоти у неєврейки в суботу» [33].

Далі ця теза пом'якшується: «Однак сьогодні дозволено порушити рабинські суботні заборони для порятунку неєврея, оскільки це запобігає виникненню ворожості між євреями і неєвреями» [34].

Це не великий крок уперед, оскільки лікування майже неминуче включає дію, заборонену самою Торою і не скасовані цим пом'якшеннями. Існують «деки» галахичні авторитети, які поширюють це пом'якшення і на заборони самої Тори, однак це зауваження — лише традиційний талмудичний спосіб відзначити, що більшість найважливіших галахичних авторитетів, думка яких має вирішальне значення, так не вважають. Однак єврейське медичне право пропонує вихід із глухого кута.

Цей вихід ґрунтується на використанні додаткової тонкості талмудичного права. Заборона Тори на виконання певних дій у суботу стосується тільки намісників дії, мета яких — конкретний практичний результат. Наприклад, помолитися заборонено Торою лише у разі, якщо мета його — борщом. Якщо ж мета тієї ж дії

тичний результат якої є побічною, а не основною метою... Лікування неєврея, незалежно від того, які дії воно включає, стає порушенням рабинської заборони — а з цим сучасні рабини вже навчилися справлятися [35]. Цей ліцензійний сурогат «Клятва Гіппократа» запропоновано у недавню виданій авторитетній книжці івритом.

Хоча вся ця проблематика не раз обговорювалася в ізраїльській пресі [36], ізраїльська медична асоціація цілком її ігнорує.

Злочин на сексуальному ґрунті

Статеві взаємини між заміжньою єврейкою і будь-яким чоловіком, крім її чоловіка, розглядаються юдаїзмом як злочин, учасники якого підлягають страті; це один із трьох тяжких гріхів. Ставлення до неєврейки зовсім інше. За Галахою, всі неєвреї ведуть безладне статеве життя, і слова Біблії «ті, чия плоть подібна до плоти іслівка і чий виверження (сімени) схоже до виверження жеребця» [37], стосуються їх. Питання про те, заміжню єврейку чи ні, з єврейської точки погляду не має значення, оскільки сам принцип шлобу не можна за-

дружини своєї» [41], не стосується неєвреїв, оскільки «немає шлобу для неєврея», і хоча заміжню неєврейку заборонено для неєврея, єврей, який вступив у статевий зв'язок із неєврейкою, страє не підлягає».

Це не означає, що статевий акт між євреєм і неєврейкою дозволений — навпаки. Просто в такому разі на покарання заслуговує неєврейка: на думку деяких авторитетів, її варто страпити, навіть якщо вона була зґвалтована євреєм. «Якщо єврей має зносини з неєврейкою, нехай навіть тричі, чому чи дорослою, заміжньою чи ні, і навіть якщо сам він неповнолітній у віці лише 9 років, якщо він мав добровільні зносини з нею, її варто вбити, як тварину, бо вона вниша у тому, що єврей зґвалтує» [42]. Єврей при цьому потрібні відмагати, а якщо він коєн (свещеннослужитель з походженням), його мають подвійно покарати, оскільки він вчинив подвійний злочин (коєну заборонено бути з повою, а всі неєвреї вважаються повоюми) [43].

Соціальний статус

Згідно з Галахою, євреї не повинні (якщо вони мають таку можливість) дозволити неєврею зайняти будь-яку посаду, яка дає йому навіть найменшу владу над євреями (наприклад — командир над десятьма солдатами в єврейській армії і відповідаль-

до серйозних проблем — в основному, коли рабинський суд обговорює події, свідками яких були лише неєвреї. Важливий приклад — справи, які стосуються встановлення відставки. За єврейськими релігійними законами, жінка може бути визнана вдовою і мати право знову одружитися, тільки якщо смерть її чоловіка засвідчена свідком, який бачив, як той помер або ж впізнав його труп. Не зрозуміло, чи можна засвідчити смерть людини, свідками якої були тільки неєвреї, і чи дозволено поглядати свідків-неєвреїв. Однак і тут знайдено винахідливе рішення: рабинський суд приймає свідчення єврея, який розповідає про смерть третьої особи зі слів неєврея, але тільки якщо переконаний в тому, що той казав з власної ініціати, а не у відповідь на поставлене питання, тому що відповідь неєврея на питання єврея вважається неправдою [44]. Якщо потрібно, єврей (переважно рабин) поговорить зі свідком-неєвреєм і, не ставлячи йому прямих запитань, отримає від нього розповідь.

Гроші і власність

1. Подарунки. Талмуд прямо забороняє дарувати подарунки неєвреям. Однак авторитетні рабини класичного періоду пом'якшили цю заборону, оскільки серед ділових людей прийнято робити подарунки своїм партнерам. Було виріше-

бити подарунком знайомому нееврею за умови, що це не щирий дарунок, а свого роду вкладання коштів, яке має принести вигоду. Таким чином вирішується питання про милостиню жebraкам. Милостиня єврею жebraку — важливий релігійний обов'язок, а жebraку-нееврею дозволяється задля спокою. Однак численні рабинські постанови нагадують, що не слід привчати бідняків-неевреїв просити милостиню у євреїв; тому роздачу милостині неевреям варто припинити, якщо при цьому не виникне небезпечна ворожість.

гроші.

5. *Шахрайство*. Заборонено ошукувати єврея, купуючи або продаючи товари за безглуздими цінами. Однак «заборона шахрайства не стосується неевреїв, оскільки в Торі написано: «Так не обдурите усяка людина брата свого» [46] (а нееврей — не брат єврею). Якщо ж нееврей обдурить єврея, його потрібно змусити відшкодувати завданий збиток, але не карати суворіше, ніж єврея (який ошукав іншого єврея таким же чином)» [47].

6. *Крадіжка і грабіж*. Крадіжка (без застосування насильства) кате-

частину Сирії і Лівану частиною землі Ізраїлевої, думають, що деякі дискримінаційні закони (хоча не настільки жорсткі, як у самій землі Ізраїлеві) стосуються і неевреїв цих територій, оскільки вони нібито були частиною царства Давида (не науковий характер цього припущення ми залишимо осторонь). Усі талмудичні теорії захищають Кіпр до складу землі Ізраїлевої.

Ось перелік деяких законів, які стосуються неевреїв землі Ізраїлевої. Іхній зв'язок з сінтоїстською практикою цілком очевидний.

Галаха забороняє

іхні релігійні послідовники безперервно посилаються на ці закони. Наприклад, закон, який забороняє здавати у найм неевреям три будинки, які стоять поряд, серйозно цитувався на рабинській конференції 1979 року, скликаній для обговорення Кемп-Девідських угод. На конференції проголосили, що, згідно з Галахою, навіть «автономія», яку Бегін погоджувався надати палестинцям, — занадто щедра або навіть неприпустима пропозиція.

Однак усі зазначені закони — просто дитячі балачки порівняно з законами, спрямованими про-

вий рік (Рош ха-Шана. — **Пер.**) і в Йом Кіпур, починається такими словами: «Ми повинні славити Господа ... за те, що він не створив нас такими, як інші народи... тому, що вони поклонялися суєті та прохненні і моляться богу, який не рятує» [57]. Остання фраза була викреслена цензурою з молитовників, а в Східній Європі її додавали усно, а зараз вона знову відтворена в нових виданнях. У найважливішій частині будівельної молитви «всімнащадний благословень» є спеціальний проклин, сплатку спрямований проти християн,

Ці процедури були простими для єврейських селян, які мешкали в селах або маленьких громадах у єврейських містах чи кварталах. В умовах класичного юдаїзму вони стали досить непрактичними. У результаті проклинати стали церкви і інші культові споруди (крім ісламських) [61]. Проте до звичайного прокльону був доданий новий звичай: плювати (засичивши тріччю), побачивши церкву або розп'яття [62]. Іноді до прокльону додавалися образливі цитати з Біблії [63].

Крім того, Галаха забороняє будь-який вираз похвали неевреям або їхнім справам, якщо тільки ця похвала не містить у собі ще більшої похвали євреям. Цього правила дотепер дотримуються ортодоксальні євреї. Наприклад, письменник Ш. Агнон, який виступав на ізраїльському радіо після повернення з Стокгольма (де він отримав Нобелівську премію у літературі), подякувавши шведській Академії, додав: «Я не забув, що заборонено хвалити неевреїв, але цього разу є особлива причина для похвали».

Справді — цього разу премію отримав єврей. Аналогічно єврею заборонено брати участь у будь-якому масовому торжестві неевреїв за винятком випадків, коли неучасть може викликати антиєврейську «ворожість». У таких випадках «мінімальний» вияв радості дозволений.

Крім названих правил, існують і інші, які мають запобігти дружбі між євреєм і неевреєм. Я наведу два приклади: правила про нееврейське «вивляння вина» і про готування їжі для нееврея на єврейські свята.

Релігійний єврей не повинен пити вино, до виготовлення якого причетні неевреї. Навіть виготовлене євреєм вино у відкритій пляшці стає забороненим, якщо нееврей доторкнеться до пляшки або проведе над нею рукою. Як пояснюють рабини, справа в тому, що нееврей не тільки ідолопоклонник, а й зловмисник, здатний присвятити (пошепки, жестом або навіть думкою) своїм ідолам будь-яке вино, яке хоче пити єврей (йдеться про звичай проливати вино для жертви богам, наприклад, у давніх греків. — **Пер.**). Це правило стосується всіх християн і змінений форми мусульман (яким релігія взагалі забороняє пити вино. — **Пер.**): відкрита пляшка, якої торкнувся християнин, вилляється, якщо ж пляшки торкнувся мусульманин, її можна продати або подарувати, але пити з неї єврей не може. Це правило поширюється на нееврейських атеїстів (можливо, вони тільки прикидаються атеїстами), але не на євреїв-атеїстів.

Закони, які забороняють працювати в суботу, стосуються і більшості інших релігійних свят. Головна відмінність полягає в тому, що в інші свята, якщо вони не випадають на суботу, дозволяється готувати їжу, хоча тільки на святковий день. Значна частина, що готувати їжу можна винятково для євреїв — «нееврей і собаки» виключаються спеціальним параграфом [64]. Водночас існує пом'якшення, яке стосується могутніх неевреїв, чия ворожість може виявитися небезпечною: дозволяється

готувати у свято їжу для гостя, який належить до цієї категорії, за умови, що його не запрошують приєднатися до святкової єврейської трапези спеціально.

Сам факт існування всіх цих законів (навіть якщо забути про їхню повсякденне застосування) впливає на ставлення принаймні релігійних євреїв до неевреїв. Справа в тому, що постійне вивчення цих законів (у рамках вивчення Галахи) розглядається класичним юдаїзмом як вищий релігійний обов'язок. Таким чином, ортодоксальний єврей вивчає з ранніх років, що неевреї подібні до собак і хвалити їх — гріх та ін. При цьому книжки для початківців роблять навіть гірший вплив, ніж Талмуд і галахічні кодекси, тому що в простих текстах наводяться детальніші пояснення, які ефективно впливають на невідготовану свідомість. Із безлічі таких творів я обрав один найрозповсюдженіший в Ізраїлі, надрукований в безлічі дешевих видань, субсидованих ізраїльським урядом. Це «Виховна книга» («Сефер ха-Хінук»), написана невідомим іспанським рабином XIV століття. Вона пояснює в суворій відповідності до талмудичних догматів усі 613 релігійних заповідей юдаїзму в такому порядку, в якому вони записані у П'ятикнижжі. Вплив і популярність «Виховної книги» пояснюється, зокрема, тим, що вона написана на простому і зрозумілому івриті.

Головна дидактична мета цієї книжки — навчити так біблійні вірування, як «ближній», «друг» або «людина». Так, наприклад, параграф 219, присвячений релігійним обов'язкам, які випливають із фрази «полюби ближнього свого як самого себе», озгаляє простоту: «релігійний обов'язок любити єврея». Він пояснює: «Заповідь любити кожного єврея означає, що ми повинні покланятися про будь-якого єврея і його майно так само, як приклемосся про себе і своє власне майно, оскільки написано: «Полюби ближнього свого як самого себе», і наші мудреці, які будують благословення їхня пам'ять, кажуть: «Те, що не нависло тобі, не робив своєму другу...» Цю заповідь впливає безліч інших релігійних заповідей, оскільки той, хто любить іншого єврея як себе, не краде його гроші, не чинить перелюбу з його дружиною, не обдурює його в грошових справах або словесно, не захоплює його землю і не заподіє йому збиток будь-яким іншим чином».

У параграфі 322, що стосується заповіді, яка забороняє відступати на волю раба-неєврея (раба-єврея варто звільнити на сьомий рік), говориться: «Корні цієї заповіді — обставина, що єврей — крадій з людей, створений для пізнання творця і поклоніння йому, гідні мати раби, слуг. Адже якщо вони не мали рабів з інших народів, їм довелося б поневолювати своїх братів, які могли б у такому разі служити Господу, хай буде він благословенний. Тому ми володіємо цими рабами, щоб вони служили нам після того, як залишає ідолопоклонство, щоб не накликали вони лиха на наші будинки [65].

(Закінчення на 10 стор.)

ЄВРЕЙСЬКА РЕЛІГІЯ: ТИСЯЧОЛІТ'Я»

2. *Стягнення відсотків за позиками*. Дискримінація євреїв стала тут теоретичною через послаблення (пояснені в главі 3), які дозволяють брати відсотки і з єврея. Однак і сьогодні має значення той факт, що значення безвідсоткових позичок євреям рекомендовується як акт доброчесності, водночас як із неевреїв позикодавцез зобов'язані брати відсотки. Насправді більшість (хоча не всі) рабинських авторитетів, включаючи Маймоніда, вважали стягування з нееврея найвищою можливого відсотка релігійною заповіддю.

3. *Загублене майно*. Якщо єврей знайде предмет, ймовірно загублений євреєм, він зобов'язаний подбати про його повернення хазяїну. З іншого боку, Талмуд і всі ранні рабини не тільки дозволяли єврею привласнити майно, загублене неевреєм, а й прямо забороняли повертати його хазяїну [45]. Пізніше, коли в багатьох країнах було ухвалено закони, які зобов'язують повертати знайдене майно власнику, рабини прийняли рішення підкоритися закону, виходячи з загального принципу покори державі, в якій живуть євреї. Однак повернення загублених предметів неевреям у жодному разі не стало релігійним обов'язком. Так що єврей не повинен докладати зусиль для пошуку нееврейського власника своєї знахідки.

4. *Обдурювання в справах*. Галаха забороняє вводити в оману єврея і вважати це тяжким гріхом. Однак у стосунках з неевреєм заборонений тільки правий обман (але не всіма авторитетами). Непрямий обман дозволений, якщо немає небезпечки викликати таким чином ворожість до євреїв або ганьбу єврейської релігії. Ідеальний приклад непрямого обману — обривання під час купівлі. Якщо єврей-покупець зробив помилку на користь продавця, обов'язок останнього — повернути його. Якщо ж таку помилку зробив нееврей, не варто йому про це повідомляти. Єврей повинен сказати: «Покладаюся на ваші підрахунки» (щоб запобігти потенційній ворожості, якщо нееврей плітчить зрозуміло свою помилку) — і взяти

горичню заборонена, за «Шулхан Арух», «навіть якщо йдеться про нееврея» (хоча деякі рабини з цим не згодні). Грабін (тобто злодійство із застосуванням насильства, що вважається в юдаїзмі менш серйозним злочином) категорично заборонений лише якщо жертва — єврей. Пограбування нееврея заборонено не завжди, але тільки в деяких випадках, наприклад, коли «неевреї панують над євреями». У місцях, «де неевреї підвладні євреям», пограбування нееврея дозволено. Існують різні думки з приводу питання про те, за яких конкретних обставин єврей може пограбувати нееврея, але суперечка, власне кажучи, і про співвідношення сил євреїв і неевреїв у різних ситуаціях, а не про гуманну проблематику. Це пояснюється тим, що дуже мало рабинів протестувало проти грабів у палестинської власності в Ізраїлі. Справді, це пограбування могло бути легітимно пояснено переважанням мішхо євреїв в Ізраїлі і на палестинській території. (Варто зазначити, що невелика кількість ізраїльських рабинів — група «Рабини за права людини» — виступає проти окупації і грабежу палестинських земель. — **Пер.**).

Нееврей на Землі Ізраїлеві
Крім загальних законів проти неевреїв, Галаха містить і спеціальні закони, спрямовані проти неевреїв, які мешкають у Ерец Ізраель (землі Ізраїлеві) або просто відвідали її. Ці закони покликані забезпечити панівне становище євреїв у країні.

Точне географічне розташування землі Ізраїлевої — предмет суперечок у Талмуді і талмудичній літературі. Ці схоластичні суперечки тривають і нині. Згідно з думкою екстремістів, крім усієї Палестини, земля Ізраїлева включає весь Синай, Йорданію, Сирію і Ліван, а також значну частину Туреччини [48]. Переважаючий «помірний» напрям включає в її північну частину «тільки» половину Сирії і Лівану (до широти міста Хама). Цього погляду дотримувався, наприклад, Бен-Гуріон. Однак навіть ті, хто не вважає північну

євреям продавати нерухомість — поля і будинки — на землі Ізраїлеві неєвреям. У Сирії продаж будинків (але не полів) неєвреям дозволяється. Здавати будинок неєврею на землі Ізраїлеві дозволено за умови дотримання таких двох умов. По-перше, будинок не повинен використовуватися неевреєм для життя (але може використовуватися, наприклад, як склад). По-друге, три або більше сусідніх будинків взагалі не даються.

Це одне правило — після того, як єврей відновлять свою владу над певною територією, всі неевреї будуть звідти вигнані. Маймоніда пояснює його так: «Сказано, що ми не повинні дозволяти неевреям розбивати табір на цій землі, оскільки, доки вони не вступають у володіння землею, їхнє проживання залишається тимчасовим» [49]. Однак навіть тимчасова присутність неевреїв терпима тільки доти, «доки євреї перебувають у вигнанні або під владою неевреїв». Коли євреї здобудуть владу над неєвреями, вони зобов'язані заборонити нееврею бути серед них, причому навіть бродячий гендляр-нееврей не зможе пройти через єврейську землю, як сказано в Біблії: «Хай не живуть вони на твоїй землі» [50] (навіть короткий час). У принципі, можна було б зробити виняток для неевреїв, які отримали статус таких, як «виконують сім законів синів Ноя» [51], оскільки в такому разі він здобуває статус «гер тошав» — іноземця, який легально проживає серед євреїв. Однак цей статус не може бути наданий будь-кому в наш час (а тільки в часи Храму, коли виконуються всі закони юдаїзму і, зокрема, закон про «тітядесу» [52]). Сьогодні нам заборонено терпіти у своїй країні неевреїв, за винятком тих, хто цілком перейшов юдаїзм [52]. Цей закон (відповідно до тверджень прихильників «Гуш Емунім») чітко визначає галахічно правильне ставлення до палестинців. Згідно з Галахою, воно є прямим наслідком могутності євреїв: якщо євреї досить сильні, їхній релігійний обов'язок — вигнати палестинців.

Ізраїльські рабини і

ти давніх ханаанців і інших народів, які населяли Палестину до того, як вона нібито була завойована Ісусом Навином, а також проти амалекитян. Усі ці народи повинні бути цілком, до останньої дитини, винищені, причому Талмуд і талмудична література повторюють біблійні заклики до, здавалося б, не релевантного генцициду давнього неіснуючого народу. Впливові рабини, які мають послідовників в ізраїльській армії, постійно ототожнюють палестинців (або навіть всіх арабів) із цими давніми народами, так що розпорядження «не залишай в живих жодної душі» [53] стає актуальним. Реалістичні, які відправляють на службу в сектор Гази, часто зобов'язують прослухати «загальноосвітню лекцію», в якій їм повідомляють, що палестинці Гази «подібні до амалекитян». Біблійні вірші, які підбурюють до генцициду мідянитів [54], були уростом процитовані впливовим ізраїльським рабином на виправдання бойні в Кібі (населення цього палестинського села на Західному березі Йордану, яке належало до 1967 року Йорданії, було майже знищено 1953 року командою А. Шарона. — **Пер.**) [55], причому текст його виступу дуже поширювався в ізраїльській армії. Можна навести чимало прикладів кровожерливих заяв рабинів (звичайно спрямованих проти палестинців), заснованих на цих законах.

Ганьблення
У цьому розділі я розгляну приклади галахічних законів, що мають на меті не так запропонувати конкретний акт дискримінації проти неевреїв, як вселити євреям презирство і ненависть стосовно них. Я прощитую не тільки основні галахічні джерела, а й менш відомі праці, широко використані в релігійних настановах.

Почнемо з текстів деяких поширених молитов. На початку щоденної ранкової молитви кожен православний єврей дякує Богу за те, що той не створив його неевреєм [56]. Причиною частини цієї молитви (включена також в урочисту частину молитви, яку промовляють на Но-

Погляд

Недавно довелося дивитися програму російського телеканалу (РБК), присвячену проблемі хабарництва в Росії. Ось основні тези, що були озвучені: обсяги хабарництва зростають; річна сума хабарів, які сплачує російський бізнес чиновникам, 2004 року сягнув 360 млрд (!) доларів; 80 відсотків російських бізнесменів беруть участь у скоєнні цього злочину постійно і сприймають як «належне», періодично змушени вдаватися до цього заходу інші 20 відсотків ділових людей; найкорумпованішими (гадаю, тут ситуація аналогічна українській) є служби, які видають дозволи на комерційну діяльність, а саме пожежники та санепідеміологи. На хабарі цим службам припадає 40 відсотків усього річного корупційного «обороту», на другому місці — податківці, далі — різноманітні галузеві державні органи, органи внутрішніх справ та ін. Торік «побутове» хабарництво, за оцінками експертів, сягнуло 3–4 млрд доларів — перші місця посідають освіта, «безкоштовна» медицина та військомати. Під час вивчення мотивації дачі хабарів для вступу до ВНЗ з'ясувалося, що багато респондентів назвали причину: бажання уникнути військової служби — в Росії це питання актуальніше, ніж в Україні, — через війну в Чечні. Ці цифри вражають і переконають у безумовності, дуже глибоких процесах розпаду інститутів і механізмів державності в Росії і, що найголовніше, свідчать про кричущий занепад моральності народу. Для суспільної держави єдиною позитивною ознакою, яку варто виокремити після перегляду цієї передачі, є те, що в Росії про це говорять

відкрито, проводять все-російські дослідження. Якщо проблему не замовчують, то вживають певних заходів для її вирішення. На жаль, я не чув про такі дослідження в Україні, принаймні про оприлюднення їхніх результатів, а хотілося б.

Як відомо, МАУП — найбільший заклад освіти в Україні, кращий серед недержавних ВНЗ і вищих навчальних закладів управління, входить до п'ятірки кращих закладів освіти України. Ми ведемо наполегливу й постій-

загальні тенденції розвитку ринку. Оскільки служби, які відповідають за функції маркетингу, ціноутворення, управління кадрами, безпосередньо підпорядковуються мені, то я маю достовірну інформацію про обсяги хабарництва в державній освіті та схемі «роботи» цієї кримінальної системи. Адже для встановлення власних офіційних цін на навчання необхідно знати справжню ціну «безкоштовної» державної освіти, яку, до речі, державні

Так, розмір хабара за вступ до престижного київського ВНЗ «на бюджет» на напрям «економіка» коливається залежно від спеціальності в межах 2–7 тис. доларів, на напрям «право» — 5–10 тис., на «міжнародні відносини» — від 10 тис. до вражаючих сум (найбільший розмір хабара, про який я чув особисто — 30 тис. доларів!). Зрозуміти це складно, проте очевидно, наскільки малою буде частина випускників-«дипломатів», яким доведеться будувати ка-

хабарі найбільших розмірів.

Усередині ж закладу схема розподілу коштів виглядає приблизно так: співробітникам ВНЗ виділяють «квоти» — кількість місць, яку їм дозволено «організувати». Наприклад, завідувачам кафедр — від 5 до 30 (залежно від ліцензованого обсягу річного набору закладу), керівникам деканатів — більше, ректорам — ще більше — залежно від «близькості» до ректора та впливовості співробітника. Зазначи-

ною інформацією не володію, але історію, схожу на правду, чув. Колишній знайому мені людину звільнили з посади ректора державного закладу, скориставшись не дуже прозорими методами (до речі, людину принципую і чесну). Мабуть, за те, що не захотів вибудовувати цю брудну кримінальну «систему» в підпорядкованому йому ВНЗ. Зрозуміло, він намагався домогтися справедливості і повернути собі посаду. Під час звернення до одного із заступників міністра освіти, який сьогодні не працює на цій посаді, йому відповіли, що це можливо... лише за умови забезпечення хабаром у розмірі 250 тис. доларів.

З огляду на те, що за роки незалежності України не було жодної гучної справи з корупції в державних закладах освіти, а про необхідність хабара для вступу знає абсолютна більшість українців, видається реальною і навіть єдиною можливою «участь» у цій «схемі» посадовців від Міністерства. Хочеться сподіватися, що це залишиться в минулому, але жодного публічного кроку нова влада в цьому напрямі ще не зробила. І за всіх наших сподівань навряд чи зробить. Повторюся, явище це відоме всім, і діти посадовців, яких ми недавно обрали, теж вчать переважно в державних закладах. Навіть якщо за них і не брали хабара, а зарахували «по знайомству», то від однокласників ці діти точно знають про наявність і масштаб цієї проблеми.

Багато людей не хочуть брати участь у кримінальному злочині — дачі хабара. Тому вони віддають перевагу приватним закладам, де ця проблема майже на сто відсотків відсутня і, можливо, з'являється лише тоді, коли якийсь закостенілий у хабарництві викладач намагається запровадити свої звички в недержавному закладі. При цьому вона вирішується зверненням до адміністрації, яка (і це принципова відмінність від державного сектора освіти) вкрай незацікавлена в розвитку таких явищ. Багато хто відправляв дітей на платне навчання в державні заклади, проте уникнути хабарництва в процесі навчання на сесіях дуже складно.

Тому суспільству потрібно зрозуміти, що приватна хабарництва — в готовності давати його заможності того, щоб захищати свої права. Єдиний шлях позбутися цього руйнівного для нашої держави полягає не в очікуванні переродження функціонерів державної освіти або антикорупційних заходів влади — цього не буде, бо нинішні керівники держави — «достойні» випускники цієї «хворої» системи. Якщо ми не хочемо жити в наскрізь криміналізованій країні, то й до фактів хабарництва в освіті повинні ставитися як до кримінального злочину й відповідно реагувати на них.

Ростислав ШОКІН,
перший віце-президент
МАУП

ВИЩА ОСВІТА ЯК ЧИННИК КОРУПЦІЇ

ну роботу зі зміцнення якості наших послуг і намагаємося різними методами поліпшити процес отримання освіти в усіх його аспектах: розробці найефективніших програм навчання, забезпеченні літературою, залученні кращих викладацьких кадрів, поліпшенні матеріальних умов навчання, розбудові інфраструктури, цінновій політиці та умовах оплати, безкомпромісній неприпустимості будь-яких проявів хабарництва та ін. Досягнення успіху на цьому складному, неконкурентному ринку неможливе без застосування максимально ефективних інструментів менеджменту на всіх напрямках роботи Академії. Зокрема для визначення стратегії та тактичних дій необхідно мати повну та якісну інформацію про аналогічні моделі поведінки та дії конкурентів,

ВНЗ законодавчо зобов'язані надавати не менше 51 відсотку своїх абітурієнтів. Інший аспект — це усвідомлення реальних доходів корумпованих державних освітянських функціонерів. Отже, не називаючи конкретних закладів, оскільки довести факти хабарництва можна лише оперативними методами, змалюємо схему розподілу хабарницького доходу в закладі, розподіл ролей у ході цього грошового потоку та спробуємо підрахувати «тіньовий» дохід у масштабі одного ВНЗ. Варто зазначити, що наведені дані стосуються лише престижних столичних закладів, які проводять набір студентів на ті ж економіко-гуманітарні спеціальності, що й Академія. Зрозуміло, в провінції і в технічних ВНЗ це явище не менш поширене, але розміри хабара менші.

р'єру за отриманням через хабар фахом.

Прийом грошей відбувається безпосередньо

мо, що ці «квоти» виділяють всім, хто знає про «систему», аби долучити їх до скоєння злочину і тим самим подбати про безпеку нерозголосу — прийом добре відомий з життя кримінального світу. Кожен із корумпованих функціонерів за право долучитися до «квоти» сплачує «податок» ректору. В економічному ВНЗ, який я вже згадував, це одна тис. доларів за одне «бюджетне» місце. Кому і скільки сплачує сам ректор — можна лише здогадуватися.

Отже, спробуємо підрахувати «брудний» дохід одного такого закладу. Візьмімо згадуваний київський економічний вищий навчальний заклад. Річний прийом на «бюджет» становить близько 1,5 тис. абітурієнтів, середній розмір хабара — 4 тис. доларів. Отже, річний тіньовий дохід $1500 \times 4000 = 6\,000\,000$ доларів. При цьому сума, що надійшла до рук ректора, — 1,5 млн доларів. Або те ж згадуваний вже заклад, що готує фахівців із міжнародних відносин: річний набір на «бюджет» — близько 150 осіб, середній хабар — 10 тис. доларів, річний корупційний дохід: $150 \times 10000 = 1\,500\,000$ доларів. Сума не така велика, але й заклад значно менший. Щодо ректора, то, думаю, його частка з кожного студента значно більша (не можу припустити, щоб людина так себе «обдбала») порівняно з колегами).

Зазначимо, що для більшості ВНЗ ці правила «традиційно» стосуються стаціонару. Для заочників у державних вищих навчальних закладах діє інший режим: вони можуть вступити без хабара, але сплачують його потім під час заліків чи іспитів. Тобто корумповані заклади теж диференціюють системи та схеми «оплати» навчального процесу.

Щодо руху цих коштів далі ланцюжком від ректора, то цілком достовір-

всією сумою через контактну особу — співробітника ВНЗ або закамфльовано через ту саму особу як плата за «репетиторство».

Відсування тих, хто не «сплатив» (через наївність, неспроможність), відбувається на вступних іспитах — завдання роблять свідомо не виконуваними для вчорашніх випускників шкіл або знання останніх оцінюють неадекватно — в різних закладах свої традиції. Мені відомий випадок, коли на вступні іспити в один із київських національних університетів, що спеціалізується на економічних дисциплінах, було взято завдання для студентів Московського фізико-технологічного університету, виконати які на базі шкільної програми неможливо. Отже, готові варіанти розв'язків на вступних іспитах роздавали «потрібним» абітурієнтам, щоб забезпечити формальний бік справи.

Цікаво те, що в цій Україні «брудний» справі застосовуються деякі ринкові маркетингові інструменти — знижки за попередню оплату, тобто гроші за вступ починають «збирати» з вересня попереднього року, і, скажімо, сума у вересні-жовтні (за 10–11 місяців до вступу) влічати менша, ніж за оплати в лютому-березні. А ті, хто платить перед самісньким вступом, дають

Соціальна сфера

ДОПОМОГА ПРАЦІВНИКАМ АКАДЕМІЇ

Для поліпшення соціально-побутових умов життя працівників Академії і надання допомоги під час вирішення різноманітних життєвих питань Президія Міжрегіональної Академії управління персоналом постановила встановити соціальну допомогу працівникам Академії:

№	Вид допомоги	Умови надання допомоги	Сума
1	При народженні однієї дитини	разова	1000,00
2	При похованні члена родини	разова	1000,00
3	На лікування членів родини, які перебувають на утриманні працівника	в разі надання направлення на операцію	500,00
4	На лікування працівника (крім стоматологічних послуг)	в разі надання направлення на операцію	1000,00
5	У разі вступу у шлюб	разова	1000,00
6	З днем народження	щорічно	індивідуально
7	Під час виходу на пенсію	разова	оклад
8	Оздоровчі	щорічно	індивідуально
9	За непередбачуваних обставин (пограбування, пожежа та ін.)	разова	індивідуально
10	У разі будівництва та купівлі житла молодим родинам	безвідсоткова позика	індивідуально, комісійний розгляд 150,00
11	Матерям, які самостійно виховують дитину	щомісячна	150,00
12	На утримання тяжко хворих дітей працівників	щомісячна	150,00

✓ **Українці у світах**

Автор оголошення під час зустрічі пояснює: «Виклик коштів вартує 200 доларів США. Житлом і роботою забезпечимо». Погодились. Виклик у гості через два тижні я вже тримав у руках. Поїхав у посольство. Що відшлю — довелося брехати, щоб відкрити візу.

Прилетів до Ізраїлю. Коли вийшов з літака, здавалося, ніби в одязі зайшов у сауну. Полпросив, щоб митники провели мене до свого шефа. Ті мені вказали шлях, і я пішов коридорами другого поверху аеропорту шукати потрібний мені кабінет. Знайшов. Подарував там свою книжку і пояснив: «Я колишній радянський політв'язень. Відбував покарання разом з нашим міністром Юлієм Едельштейном. Володію інформацією про використання органами влади секретів чорної маїї. Відповідь на всі запитання. Ось номер телефону. Межштату за цією адресою». Чинивник усе записав і подякував. Так я мимоволі уник митного контролю.

Потрібно було обміняти гроші. Підійшов до обмінного пункту і серед інших банків отримав м'яту п'ятидоларову банкноту, яку в нас відмовлялися брати не тільки в банках, а й на «валютному п'ятачку». Клерк, не моргнувши оком, спокійно обміняв усі гроші за офіційним курсом. Ця процедура мене приємно врадила — і справді, долари, хоч би які вони були зношені, — і в Африці долари... Щоб зекономити,

МОЗОЛІ «СВЯТОЇ ЗЕМЛІ»

не став брати таксі, а вирішив до місця дістатися автобусом. Однак номер маршрута не знав. Запитав першого зустрічного лананою англійською. А той у відповідь: «Ти че, в натуре, мужик, выпендриваєшся?». Говори прямо — чого нада? Мені казали, що там багато російськомовних, але щоб стільки...

Перше, що впадає в очі: новобудови, підйомні крани. Усі щось будують, виготовляють. І ще — який патріотизм народу! Якою любов'ю до своєї держави горять очі євреїв, особливо молодих!

Дістався місяця. Мене поселили у квартиру, де вже жило десятеро заробітчан з України. Там я зустрів земляка Володую, з яким заприятелював, коли купували виклик і відкривали візу. Хлопці працювали хто де, але всі починали з роботи на будівництві. Спали на розкладайках. Добре, що вдома вмовили взяти светра — накривався ним, бо під ранок ставало прохолодно. Ми з Володимиром купували дешеві продукти та готували нехитрий харч. У вільний час хлопці лише те й робили, що грали в карти — а куди підеш, якщо не знаєш мови. Візу відкрито тільки на місяць, наварешся на поліцію — депортують одразу. Ось і сидять хлопці, як миші в норі.

Працювали ми з Володимиром на будові в місті Холон поблизу Тель-Авіва. Готували бетономішалку розчин. Електробіда піднімала відра, а я знімав і підносила туркам-штутуркам. Спекта страшного. Турок кричить на мене своєю мовою, а я не розумію, що він вимагає подати: дошку, молоток, цвяхи, шланг...

Темп роботи шалений. Стомлювався страшенно. Почав відчувати симптоми грижі. В'єтнамці, які стелили підлогу в будинку навпроти, під час затяжних перекрутів глузували, спостерігаючи за мою роботою. Цмокали язиками, головами хитали. Вони не поспішали — оплата праці в Ізраїлі погдина.

Увесь Ізраїль працює. Точніше — тяжко працюють заробітчані з усього світу, а євреї керують, і роблять це досить професійно.

Ось як це робиться. Людина відкриває гостьову візу на місяць, а їде на рік-півтора, щоб заробити. Там вона потрапляє в руки російськомовних посередників-євреїв, які раніше жили в Союзі, а зараз, освоївшись, роблять бізнес на заробітчанях. Посередник надає роботу, обіцяє від трьох до п'яти доларів за годину. Ти вимушений погоджуватися, бо офіційно ніде не влаштуєшся

працювати: за гостьовою або туристичною візою це суворо заборонено. Однак євреї-посередники — теж «совки», люди без честі і совісті, дурять нашого брата безбожно. Відпрацює людина місяць-півтора і починає вимагати зарплату. А той єврей-«совок» під будь-яким приводом не дає грошей. Навіщо платити, коли можна й не платити. Знають у поліцію не підеш скаржитися. Парадоксально, але у час величезних досягнень науково-технічного прогресу величезним дефіцитом стала... людська порядність. Оскільки дуже важко знайти чесного працевлаштувача, то заробітчані купують роботу! Стала звичною така ділова пропозиція: «Мені настав час повертатися. Заплати мені стільки, скільки я своєму попередникові платив, і я віддам тобі своє місце».

Велике щастя влаштуватися на містечківське підприємство — прибрав свій район і по обіді вже вільний. Муніципальна служба платить чесно і своєчасно. Та щоб влаштуватися туди, потрібно мати впливових друзів.

Наші земляки час від часу гинуть на виробництві. За його перебування якого загинув заробітчані з України. Тяжкий-то хліб чужини... Гіркий...

У вільний час читав російськомовні ізраїльські газети, з

яких довідався, що уряд знає про ці недобродства. Чому ж не вживає заходів? Бо заробітчані, працюючи незаконно, майже задрма розбудовують Ізраїль! Зарічний Сашко під настійні розпів мені свої пригоди, які наводжу дослівно: «Казали, що Ізраїль — рай земний, що штукатурам платять 5 доларів за годину. Я вирахував: 25 робочих днів по 10 годин = 1250 доларів на місяць. 150 — за житло, 100 — на харчі. Отже, за рік відсилаю додому 1000 доларів. А щоб приїхати сюди, продав «Москвич» за 1900 доларів. Знайшов житло та підрадівався штукатуриці. Закінчив роботу, а єврей... не платить — усе в нього якісь проблеми з грошима... Водить за ніс день, другий, третій... У мене вже нерви здають. Я ніде не працюю, тільки за ним ходжу, каваю за заробленим. Та вже терпелю урвався. Кажу: «Поб'ю твого машинку, двері квартири підпалю, на все піду!» Зрозумів, що не жартую. «Приходь завтра — отримав своє», — каже. Наступного дня господар привозить експертів. Ходять обоє, а той «спец» хитає головою і все: «Вай! Вай!» А мені боляче до сліз: я все життя по «шашках», краще за мене вже ніхто не зробить. Нарешті той «спец» пішов. Господар до мене: «Ти зро-

бив роботу халтурно. Хочеш — дам 4,7 долара за годину...» Ну, а куди дінешся — погджуюся. А він далі: «Ти повинен був починати роботу о восьмій, а ти тільки в той час приходиш... Повинен був закінчувати о 18-й, а ти в цей час уже переодягнений стояв. А скільки часу ти шодня обідав і перекуряв... Отож насправді шодня ти працював тільки вісім годин». Поклалиши хлопками калькулятора, називає мізерну суму. Загалом за півроку я відслал додому 2500 доларів. І цими вибиваннями грошей я «посадив» собі серце».

Мій працевлаштувач був Йосип, сам родом з Томська. Війхав на свою історичну батьківщину і, освоївшись, почав робити такий бізнес: візьме підряд на штукатування багатопверхового будинку і набирає робочу силу із заробленим, які приїхали за гостьовою або туристичною візою. Обіцяє штукатурам 5 доларів за годину, а підсобиши — 3. Завважиши його поведінку, манери, дохідку висновку: не заплатив він мені нічого. Щоб перевірити свою підозру, попросив 100 шекелів авансу. Не дав. А в мене вже було дев'ять відпрацьованих днів. Якщо так, то я й не вийшов більше на роботу.

І жа скрізь за кордоном гарна на ви-

гляд, але без звичного для нас апетитного запаху і смаку. І хліб не такий смачний, як у нас. Ціни там вражають: літр молока, літр бензину, хлібина коштують і долар; квиток на міський автобус, залежно від відстані, 1–3 долари; півлітра пляшка екологічно чистої води з холодильника 5 шекелів, що становить 1,4 долара. Загалом ціни вищі за наші приблизно в п'ятеро, зате середньомісячна зарплата — у 30 разів. Це 1200 доларів США. Лкунання там високоякісне і на тлі їхніх зарплат не надто дороге.

Звернув увагу, що їхні радіостанції не стримлюють накачують євреїв патріотизмом, любов'ю до батьківщини. «Чому ж у нас телебачення та радіостанції не пропагують патріотизм?» — запитував я себе. Поволі у свідомості викристалізувалася логічна відповідь: у серпні 1991 року в Україні змінився прапор і герб, але не змінилися люди у владних структурах. Вони й надалі керували власною державою, фінансовими потоками, розставляли своїх людей на керівні посади, а найперше — в засобах масової інформації. Якщо у нас говорити про героїв, українців-мучеників, які прославляють ідею самостійної України, то, звісно, доведеться говорити й про катів, які тих героїв мордували. Кат ж у нас донедавна обіймали високі державні посади і їм, що цілком логічно, не потрібний процес на кшталт нюрнберзького.

Микола ГОРБАТЮК, письменник

✓ **Щойно з друку**

Актуальність теми фундаментальної монографії О.Х.Юлдашева не викликає сумніву. Важко переоцінити роль держави, її регуляторної політики у розвитку народного господарства країни, особливо у перехідний період. Як відомо, суцільна регуляторна політика здійснюється переважно методом спроб і помилок, що не може негативно не впливати на її ефективність, якість регуляторних актів. Саме тому актуальність теми дослідження науковців розробок у галузі державотворення. Причому, як зазначає Голова Верховної Ради Володимир Литвин, законотворча діяльність має здійснюватися «не тільки з точки зору відповідності загальним принципам права чи нормам законотворення, а й з точки зору їх спрямованості на сприяння досягненню поставленої мети». Це потребує знання передусім філософії і теорії права, що мають базуватися на сучасних досягненнях соціальної філософії та загальної теорії права і держави, які, своєю чергою, мають відображати не тільки політичні потреби су-

ЯК ЗРОБИТИ ПОЛІТИКУ СПРАВЕДЛИВОЮ

спільства, а і його загальносоціальні потреби. Без цього не можна створити сучасну національну правову доктрину, що становила б наукове підґрунтя Загальнонаціональної програми законодавчого забезпечення вітчизняних процесів державотворення і правотворення в Україні. Тобто сучасна практика демократичної трансформації і модернізації України передбачає насамперед створення сучасних результативних методологічного і теоретичного фундаментів та соціального пізнання і перетворення.

Як доводить світовий і наш власний досвід суспільного руху, жодні соціальні перетворення, особливо системного характеру, неможливі без серйозного методологічного і теоретичного обґрунтування. Як визначає президент Академії правових наук України академік НАН України В.Я.Ташій, «головними методологічними орієнтирами сучасних теоретичних досліджень стають загально-

людські принципи: пріоритет прав особи, свободи, рівності, справедливості».

Монографічне дослідження присвячено

саме теоретико-методологічним і методичним засадам розробки та реалізації державної регуляторної політики. Важливо зауважити, що Законом України від 11 вересня 2003 р. «Про засади державної регуляторної політики» вперше не тільки в Україні, а й на просторі

СНД процес вдосконалення регуляторної політики розглядається не з позицій зміни або ухвалення нових юридичних документів, а з погляду методичного забезпечення нормотворчого процесу. При цьому зі змісту заданого впливає, що законодавець бачить процес вдосконалення регуляторної політики крізь призму покращення технології розробки регуляторних (господарських і адміністративно-правових) актів, через які здійснюється державна регуляторна політика.

Дослідження О.Х.Юлдашева, результатом якого є створення міцного наукового (теоретико-методологічного) фундаменту методичного забезпечення

розробки регуляторних актів, надає новий запал потенційно потужному Закону України від 11 вересня 2003 р. Цей запал досягається через розробку автором монографії засобів здійснення тих технологічних етапів нормотворчого процесу, які методично не забезпечені через їх складність. Наприклад, аналіз регуляторного впливу. Його треба виконувати, оскільки це приписано Законом України «Про засади державної регуляторної політики». Однак як? Певнений, що мало хто в країні знає відповідь на це запитання. Не дають на ці запитання відповіді ні сам Закон, ні відповідні методики щодо реалізації цього етапу здійснення державної регуляторної політики. Водночас у монографії вміщено розділ «Практика моніторингу регуляторних рішень і перспективи вдосконалення регуляторної політики». Результати здійснення моніторингу (а автор пропонує і методику, і досвід з її реалізації) можуть бути

успішно використані для проведення аналізу регуляторного впливу. У розділі запропоновано, по суті, нову концепцію електронного уряду, в центрі якої — застосування в процесі формування і здійснення державної регуляторної політики новітніх інформаційних технологій, що сприятиме зростанню її ефективності.

На сучасному етапі суспільного розвитку, коли несправедлива державна політика дає частіше виступає як чинник конфліктності у суспільстві та загрозю національній безпеці, особливого значення набуває справедливість регуляторних актів, спрямованість їх на національні інтереси України, забезпечення прав і інтересів суб'єктів господарювання. І з цим не можна не погодитися. Про це, зокрема, засвідчила Помаранчева революція. І нарешті, підвищені вимоги ставляться до якості регуляторних актів, адаптації до законодавства СOT та ЄС. Від відповідності

актів цим вимогам залежить здатність України інтегруватися у міжнародні структури, забезпечити досягнення внутрішньої та зовнішньої стабільності.

У рамках свого дослідження О.Х.Юлдашев вперше запропонував низку конструктивних рішень з створення теоретико-методологічних засад вдосконалення технології розробки регуляторних актів.

Таким чином, рецензоване дослідження є дуже важливим. По суті, йдеться про нову доктрину національної нормотворчої політики в Україні. Положення цієї доктрини багато в чому збігаються з платформою Української Консервативної партії.

Монографія буде надзвичайно корисна депутатам і урядовцям, науковим працівникам і викладачам, а також студентам.

В.ГОЛОВЧЕНКО, канд. юридичних наук, професор, декан Інституту права ім. Володимира Великого МАУП

✓ **Інститути МАУП**

ШАНУВАТИМЕТЕ КРАЇНУ, ДЕ НАВЧАЄТЕСЯ, ШАНУВАТИМУТЬ І ВАС

(Початок на 1-й стор.)
Для студентів створено всі умови для опанування системи знань, формування в них соціально зрілої, творчої особистості, забезпечення дотримання високих етичних норм, атмосфери доброзичливості та взаємоповаги між співробітниками, викладачами і студентами.

Інститут має два основні напрями роботи. Передусім доувзівська підготовка іноземців. До речі, найважливіший аспект діяльності.

— Уявімо іноземців, які приїхали навчатися до України, не знаючи ані мови, ані тутешнього способу життя. Це неймовірно важко. Тому ми пропонуємо їм десятимісячний курс підготовки для вивчення мови, а також фахових дисциплін — залежно від спеціальності, яку вони прагнуть здобути. У цьому напрямі керівництво

інституту забезпечує набір, прийом, організацію навчального процесу, поселення та належні побутові умови.

Після складання випускних заліків та іспитів студенти отримують свідоцтво державного зразка, яке дає їм право навчатися в інститутах Міжрегіональної Академії управління персоналом або інших вищих навчальних закладах України. Це надзвичайно складна і важлива справа, адже діти, які приїжджають у віці 16–20 років, потребують не лише належної організації навчального процесу, а й звичайної людської уваги. Викладачі повинні бути і психологами, адже дуже важливо полегшити іноземним студентам «акліматизацію», простежити за умовами проживання, аби вони почувалися комфортно.

Другий напрям — це фахова підготовка сту-

дентів в інститутах МАУП. Керівництво Інституту забезпечує набір студентів на перший і старші курси до всіх інститутів Академії.

— Наше завдання — врахувати в навчальних планах специфіку навчання іноземця, додатково вивчення української чи російської мов, формування окремих груп з іноземців, забезпечення відповідних навчальних посібників.

Висококваліфікований викладацький склад створює умови для опанування студентами системи знань та формування творчої особистості. До речі, більшість викладачів має майже двадцятирічний досвід роботи з іноземцями. В Інституті працюють дві кафедри: гуманітарних та природничих дисциплін. Викладачі кафедр активно займаються науковою роботою, друкуючи свої праці в наукових журналах і фахових виданнях.

МАУП має усе для якіс-

ного навчання іноземних студентів: комфортабельні гуртожитки, Міжнародний бібліотечно-інформаційний центр, аудиторії із сучасним технічним оснащенням, лінгвістичні кабінети. До їхніх послуг інтернет-клуб, спортивна база та студентське кафе.

Приїзд до іншої країни — це завжди цікаво і пізнавально. Проте потрібно заохотити студентів до навчання, до вивчення мови та традицій країни, до якої вони приїхали навчатися. Вивчення національних традицій і звичаїв України передбачено навчальними планами Інституту. Зокрема є курс «Країнознавство», під час якого студенти-іноземці вивчають історію України, правову систему та законодавчу базу правового статусу іноземців в Україні.

— Навчальний рік в МПІ — це безперервна низка свят. Ми кілька разів на рік святкуємо Новий рік, зокрема вже традиційними

стали зустрічі іранського і китайського Нового року. Святкуємо традиційні та релігійні свята майже кожної країни. Не забуваємо й про державні свята — наприклад, День Конституції Азербайджану чи День Незалежності КНР тощо. Тобто сумувати ніколи. Ці святкування допомагають іноземним студентам не лише відпочити, знайти друзів, а й поглибити знання мови, адже у святковій програмі організатори включають і українські танці та пісні.

Зазначимо, що після отримання повної вищої освіти студенти-іноземці можуть вступати до аспірантури та докторантури з подальшим отриманням наукового ступеня «кандидат наук» та «доктор філософії».

У студентів-іноземців передбачена і практика. Залежно від того, яку спеціальність опановує студент, він обирає собі структуру, в якій удосконалює свої знання. Буває, що він їде на практику за кордон за своїм фахом. Так, цього року в етнамисмі студент проходить практику на батьківщині, у приватній компанії, з якою Академія уклала угоду про співпрацю.

В атмосфері доброзичливості студенти з різних країн не лише опановують нові знання, а й цікаво проводять дозвілля. Беруть участь у олімпіадах. Цього

року студент з Китаю Чень Бей став переможцем Всеукраїнської олімпіади з української мови як іноземної, друге місце посіла Міная Абдуллаєва з Азербайджану, на третю сходинку піднявся Вей Цзін з Китаю, який, до речі, на олімпіаді з російської мови як іноземної здобув «золото». Відзначився в олімпіаді й студент Мохсен Язданнах з Ірану, який посів третє місце. Польюблять студенти і спорт. Зокрема юні фахівці з Китаю займаються різними видами бойових мистецтв, іранські студенти — важкою атлетикою. Цього року кілька команд іноземних студентів брали участь у змаганнях із футболу. Іздять студенти і на екскурсії по всій Україні.

За всі роки існування Інституту успішно закінчили навчання з доувзівської підготовки близько 500 іноземних громадян. Вони продовжують навчання в Академії та інших вищих навчальних закладах України, щоб після повернення додому бути справжніми фахівцями і знавцями мови, історії та традицій країни, в якій їм завжди говорили: «Шануватимете країну, де навчатесь, шануватимуть і вас».

Підготувала
Юлія
ЛИТВИНЕНКО

✓ **Візити**

ЖУРНАЛІСТИ ТЕЛЕКАНАЛУ «АЛЬ-ДЖАЗІРА» В МАУП

Цього тижня Міжрегіональну Академію управління персоналом відвідала

знімальна група телеканалу «Аль-Джазіра» (араб. «лівострія»). Це супутниковий телеканал, що щодобово транслює новини, аналітичні матеріали, токшоу та документальні фільми арабською мовою. Аудиторія каналу — більш як 35 мільйонів осіб. Штаб-квартира знаходиться у місті Доха (Катар). Корпункти каналу розташовані у 31 країні світу. Журналісти зустрілись зі студентами та викладачами МАУП, а також з директором Українсько-Арабського інституту

міжнародних відносин ім. Аверроеса Салахом Закутом та віце-президентом МАУП Юрієм Бондарем. Мета візиту гостей — зняти документальний фільм про життя звичайних людей під час Помаранчевої революції в Україні, про переживання, надії та прагнення учасників тих подій. Зокрема, журналістів телеканалу зацікавила участь студентів та працівників Академії у цій визначній події для усього українського народу.

✓ **Листи**

МАУП В АВАНГАРДІ СТУДЕНТСЬКОГО СПОРТУ

Президентів
Міжрегіональної
Академії
управління персоналом
ШОКІНУ Г.В.
Шановний
Васильовичу!

Комітет з фізичного виховання та спорту Міністерства освіти і науки України, Спортивна студентська спілка України висловлює щире вдячність найбільшому недержавно-

му вищому закладу освіти України, віреному Вам, у якому вирішуються проблеми і здобути численних підрозділів Академії, зокрема і розвиток фізичної культури і спорту.

Недавно в Словенії закінчився чемпіонат Європи серед навчальних закладів з футболу, у якому взяли участь студенти МАУП і посіли III місце. Це визначна подія у масштабі

Європи пов'язана із розвитком студентського спорту у державі і Вашому навчальному закладі.

Вітаємо!

Сподіваємося на порозуміння і подальшу співпрацю щодо розвитку студентського спорту.

З повагою
Голова С.Операйло
Генеральний секретар СССУ В.ГАВРИЛКО

МОЛОДЬ БУДЕ ЗДОРОВІШОЮ

Шановний
Васильовичу!

Дозвольте висловити Вам велику повагу і подяку за вагомий результат очолюваної Вами Міжрегіональної Академії управління персоналом у створенні духовних цінностей, патріотично-виховної роботи, орієнтації плідної

роботи Інформаційно-аналітичного центру дослідження здоров'я молоді у подоланні загрозливих серед учнівської і студентської молоді епідемії тютюнопаління, наркоманії, алкоголізму, СНІДу. Сподіваюся, що створення при Вашому навчальному закладі Дитячої академії

відродження української нації уможливить впровадження інформаційних технологій у навчальний процес, що допоможе учням здобути професію за шкільною партою, особливо з сілських шкіл.

З повагою народний депутат України
Лілія ГРИГОРОВИЧ

Оголошення

Редакції тижневої газети «Персонал Плюс» на постійну роботу потрібен літредaktor-коректор. Обов'язкові умови: досвід роботи і відмінне володіння українською. Звертатися за телефоном: (044) – 490-95-19

✓ Інтерв'ю

Головна мета навчального процесу в МАУП — виховати гармонійно розвинену особистість. Про професійну підготовку студентів дбають викладачі. А от гармонію, зокрема спортивну, займається Департамент фізичної культури та спорту. Про роботу своєї структури, досягнення та далекоглядні плани розповідає директор департаменту Мирон Ільницький.

— Мироне Йосиповичу, з чого ви розпочали свою роботу в Академії?

— Перше, що я зробив, — закликав до МАУП відомих спортсменів, аби навколо них сформувався спортивний осередок. Прийшли Ельбрус Тедеєв та Володимир Шацьких і зробили нам таку рекламу, про яку інші ВНЗ тільки мріють. На початку моєї МАУПівської кар'єри тут було 13 видів спорту. Нині ми розвиваємо 19: рукопашний бій, айкідо, настільний теніс, спортивне орієнтування та туризм, шейлінг, оздоровча гімнастика, атлетична гімнастика, плавання, легка атлетика, волейбол, баскетбол, футбол (футзал — зимовий вид), шахи, великий теніс, аеробіка, вільна й греко-римська боротьба, український рукопаш — спас і триграв. Останні шість були запроваджені мною. Якби в нас була відповідна матеріально-технічна база, то тут можна спокійно розвивати всі 40. Вірю, що колись так і буде.

— Які труднощі виникли під час відкриття нових видів спорту?

— Жодних проблем не було. Мене у борцівському світі добре знають і всіляко допомагали розвивати цей вид спорту. А всі мої ідеї втілювала в життя адміністрація нашої Академії. Георгій Васильович і Ростислав Георгійович завжди радо йдуть нам назустріч. Грошіми нас не обділяють. Я широким і приємним враженням такій фінансовій підтримці. Не держава нам допомагає, а навпаки. Ростислав Георгійович як віце-президент Федерації боротьби України активно долучається до вирішення проблем спортсменів.

— Які досягнення наших студентів на міжнародній та українській змагальних аренах?

— Щороку наші вихованці їздять на чемпіонати Європи з рукопашного бою. Цього року на розіграші Кубка світу ми посіли третє місце. Хоча цей вид спорту не є олімпійським, проте в майбутньому він буде дуже популярним.

За здобутками попереду — боротьба. Ельбрус Тедеєв виграв Олімпіаду-2004. Василь Тисьминський став володарем Кубка світу-2005, Василь Федоршин — чемпіоном Європи, Дмитро Рочняк виборов звання найкращого на європейській серед юнаків. Віктор Кіотів на чемпіонатах світу серед юнаків посів четверте місце. Володимир Шацьких, борець греко-римського стилю, — володар Кубка Європи-2004. Зараз у нас навчається половина на національній збірній з боротьби.

Цього року ми вперше виступили на Всеукраїнській Універсіаді, де брали участь у шести видах спорту. Підсумкову кількість балів буде підраховано наприкінці року, адже до загального заліку входить і виступ на Всесвітній Універсіаді, яка стартує 10 серпня в Туреччині. На цей турнір поїдуть наші Василь Тисьминський, Василь Федоршин і Володимир

Шацьких. Думаю, за підсумками Всеукраїнської Універсіади будемо серед лідерів.

Мирон Ільницький:

«МИ РАДІ КОЖНОМУ СТУДЕНТОВІ, ЯКИЙ ПРИЙШОВ ДО СПОРТИВНОЇ СЕКЦІЇ»

І чоловіча, і жіноча збірна з волейболу виграли першість міста Києва. Ми не приділяємо цим видам особливих уваги, тому що в нас немає бази. Проте ми орендуємо майданчики, купуємо гравців, форму, і ті діти, які хочуть займатися, мають таку можливість. На всеукраїнських змаганнях не виступаємо, бо наша майстерність з цих видів спорту не досягає до переможної.

З баскетболу на міському рівні теж не пасемо задніх. Ми граємо у вищій лізі чемпіонату Києва і постійно тримаємося на сьомій-восьмій позиції. Всі команди поділені на три зони, в нашій — 12 колективів.

Найвище досягнення наших футболістів — бронзові нагороди цьогорічної європейської серед ВНЗ.

Минулого року наша команда з аеробіки стала лауреатом міжнародного весняного фестивалю в Луцьку.

— Чи надається якомусь виду спорту пріоритет?

— Ні. Ми дбаємо про рівномірний розвиток кожної секції. Хоча я особисто віддаю перевагу, якщо так можна сказати, футболу. Якщо у вільній боротьбі я розумію все від «а» до «я», то футбол — це зовсім інша планета. За часів незалежності наших дітей зіпсували грошіми. Хлопчак, який закінчує футбольну школу, не вміє навіть правильно тримати ручку, знаючи, що зароблятимуть на життя грошима. Мене це зачепило, крім грошей, нічого не знаю. Ми мусимо перевиховати їх, змінити їхню психологію. Я думаю, що перші успіхи на цьому шляху вже є. Принаймні наші студенти вміють писати і розуміють, що треба розвиватися й інтелектуально.

— З якими спортивними організаціями чи структурами співпрацює департамент?

— Ми уклали договір з Асоціацією боротьби України, з Футбольною асоціацією студентів. В училища олімпійського резерву

на Лісовому масиві орендуємо базу, допомагаючи їм матеріально. Крім цього, у нас є домовленість з дитячо-юнацькою школою олімпійського резерву з баскетболу «Авангард»: ми тренуємося в їхніх фаворитах, натомість забезпечуємо їх м'ячами, комп'ютерами та ін. У нас гарні взаємини з Держкомспортом, федера-

підготувати до Афін-2004 Ельбруса Тедеєва, Ігоря Разорьонов та Володимира Шацьких.

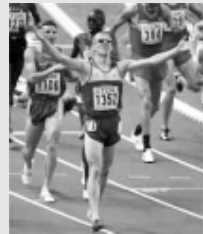
З часів Монреалю-1976 тільки один ВНЗ — Київський інститут фізкультури — випустив трьох олімпійських чемпіонів: Олександра Корчинського (греко-римська боротьба), Олександра Новикова (дзюдо) та Павла Пінгіна (вільна боротьба). І майже через тридцять років два студенти МАУП теж повернулися з Олімпіади з нагородами. Ельбрус Те-

— Цих захоючень така кількість, що керівництво нашої Академії треба на руках носити. По-перше, знизити в сплаті за навчання. Найуспішніші студенти платять половину суми або ж взагалі навчаються безкоштовно. Щоб отримати стипендію знизити, треба виграти Олімпійські ігри, чемпіонат світу чи Європи. Крім цього, ми ще беремо до уваги поведінку спортсмена. За поданням департаменту президент Академії прий-

✓ Арена

Три дні без нагород

На чемпіонатах світу з легкої атлетики в Гельсінкі олімпійський чемпіон Афін-2004 у штовхальній ядрі Юрій Блонго не зумів піднятися на п'єдестал пошани. З результатом 20,89 метра він фінішував на четвертій сходинці. Що-

правда, до останньої — шостої — спроби українець тримався на третій позиції. Чемпіоном світу став американець Адам Нельсон, який у першій спробі штовхнув снаряд на 21,71 метра.

Недало виступили наші стрибунки з жердиною Анжела Балахонova та Наталія Куц. З результатом 4,15 метра вони не подолали кваліфікаційного бар'єру.

Спринтерка Жанна Блок, фінішувавши у півфінальному забігу на стометрівці п'ятою, не пробилася до вісімки фіналісток.

А у фінальній частині змагатиметься за медаль наша головна надія цього чемпіонату Ірина Гешко. На своїй 1500-метровці на міжнародних стартах, що передували першості світу, він не раз випереджав своїх запеклих суперників. Сподіваємося, і в Гельсінкі йому вдасться це зробити.

Кваліфікувалася до фіналу металниці диска Олена Антонова. Наші «висотники» завершили змагання без медалей: Вікторія Паламар — п'яте місце, бронзова призерка Афінів Вікторія Стьопіна — сьоме, Ірина Михальченко — 12-е.

Зорепад медалей у Вроцлаві

У польському Вроцлаві на юніорському чемпіонаті Європи з боротьби «вільники» здобули «срібло» та дві «бронзи». Іван Дорошенко (вагова категорія 74 кг) у фіналі поступився азербайджанцю Елнуру Алієру. Бронзові нагороди вибороли Єгор Ситинин (84 кг) та Юрій Голуб (66 кг). Здобутки дівчат виявилися вагомішими. Українки, маючи в своєму активі три золотих та одну срібну медаль, посіли перше місце в командному заліку. Чемпіонські титули здобули Ганна Василеєва (63 кг), Наталія Синицина (59 кг) та Яна Стадник (44 кг). Віце-чемпіонкою Європи стала Олена Малишко (55 кг).

Представники греко-римського стилю повторили українську скарбничку ще однією золотою та двома бронзовими медалями. Найкращим на континенті виявився Дмитро Пижков (69 кг), а на третій сходинці п'єдесталу пошани опинилися Вугар Рагімов (55 кг) та Бека Харкашвілі (74 кг).

ДОСЬЄ
Мирон ІЛЬНИЦЬКИЙ. Закінчив Київський інститут фізкультури 1983 року. Почесний майстер спорту з греко-римської боротьби. На посаді спортивного функціонера працює двадцять років, хоча мріяв про активну тренерську діяльність. З 2003 року — директор Департаменту фізичної культури та спорту МАУП.

ціями, зокрема, важкої атлетики, боротьби, хокею. (У нас навчається два члени національної хокейної збірної.) Ці стосунки не купили за гроші, бо в їх основі — багаторічна праця й авторитет.

— Які заходи організовує МАУП?

— Ми проводимо наукові та науково-практичні конференції. Так, минулого року в стінах Академії відбувалася студентська Східно-європейська футбольна конференція. Що ж до спортивних заходів — це першості серед студентів МАУП, міжнародний студентський шаховий фестиваль Vivat Academia імені Анатолія Єрмака. Цього року ми були генеральним спонсором традиційного київського міжнародного турніру з вільної боротьби, який організувала Асоціація боротьби України. Через цей турнір про МАУП дізналося півсотні. Торк департаменту провів близько 190 турнірів різного масштабу: міського, всеукраїнського та міжнародного. Ми допомагали федераціям

деев — з «золотом», Ігор Разорьонов — зі «сріблом». Володимир Шацьких посів четверте місце, але в нього же все попереду.

— Чи повинні студенти проходити якийсь конкурс чи відбір, вступаючи до секції?

— Студенти — дуже активні особистості. Вони самі знаходять нас через оголошення, які ми розвішуємо в навчальних корпусах. Серед двічот найбільш популярні спорт користуються аеробіка, а серед хлопців — футбол, боротьба, рукопашний бій. Я наполягаю на тому, щоб перед вступом до секції дитина пройшла ретельний медогляд у фізкультурно-оздоровчому диспансері. Ми раді кожному студенту, який вирішив займатися спортом.

Найбільшою спортивною гордістю нашої Академії є олімпійські чемпіони Ельбрус Тедеєв і Наталія Скакун (важка атлетика), срібний призер Ігор-2004 Ігор Разорьонов (важка атлетика), Василь Федоршин, Василь Тисьминський, Володимир Рочняк, молоді Дмитро Рочняк і Віктор Кіотів, які займаються вільною боротьбою.

— Як добиратиме тренерський склад?

— Тренерів добиратиме. Наставник повинен бути максималістом, тобто ставити перед собою найвищі цілі, патрістично ставитися до нашої Академії, держави. Та все це має бути підкріплено професіоналізмом. Знайти таку людину важко. Розумних людей багато, а от відшукати серед них порядних — нелегко. На першому місці в нас — виховання гармонійно розвиненої особистості, тому ми дбаємо й про моральний аспект справи.

— Які заохочення надаються успішним спортсменам?

має відповідне рішення. Георгій Щокін дуже толерантна людина й завжди підтримував наші пропозиції щодо фінансових знижок. Нашим «бронзовим» футболістам, наприклад, подарували двотижневі путівки до Анталії. Окрім цього, переможців завжди нагороджують книгами, виданими нашим видавництвом. А добра книжка — прекрасний подарунок.

— Над чим зараз працюєте?

— Я вже будую плани на наступний рік. Обдумую, як провадитимемо фестиваль Vivat Academia, а у лютому — міжнародний борцівський турнір. Ми плануємо на чотири роки наперед — тож готуємо збірну команду України до Олімпіади в Пекіні. Так, борцям, яким держава на харчування виділяє 46 гривень, ми робимо дотацію, аби вони могли повноцінно харчуватися. Відкрию секрет: через рік наші студентські лави обцяли поповнити боксерською професіоналом суперважкої категорії Володимир Вірчик і найкраща людина світу Василь Виравтук.

— Яким чином підбиравте підсумки своєї роботи?

— На канцелярському рівні пишемо звіт. А на урочистому — наприкінці кожного року проводимо свято для спортсменів, де визначаємо переможців у різних номінаціях. Наприклад, краща команда, кращий гравець сезону. Лауреати отримують кубки, медалі. Ми намагаємося зробити не матеріальний подарунок, а просто приємно здивувати спортсменів.

Наостанок я не можу не сказати про те, що Академія опікується ветеранами спорту вищих досягнень. Так, ми надаємо матеріальну допомогу Івану Богдану та Володимирі Синявському — видатним борцям. До речі, Іван Гаврилович став першим українцем, який здобув титул олімпійського чемпіона з греко-римської, а Володимир Іванович — звання чемпіона світу з вільної боротьби. Минулої осені Іван Богдан потрапив в аварію, й МАУП допомогла йому в лікуванні.

Розмовляла
Ірина ГОЛІНЬКО

«... А ВИ, ЛЮДИ, ЧУЙТЕ» І... ДУМАЙТЕ!..

Є така весільна пісенька: «Ви, музики, грайте, грайте, а ви, люди, чувайте...»

Оскільки йтиметься про «музик» далеко не весільних, то пісеньку я дещо дофразував. Бо серед політиканів нашого часу з'явилося чимало «талантив», які грають на настроях, бідях і долях людей, маніпулюють людською свідомістю і долею самої України.

Одна «українська» парламентарка з комуністичної фракції якось заявила: «У Радянському Союзі проститутки були, але проститутки, як явища, не було...»

Інший депутат пояснив це тим, що радянські проститутки віддавалися не за гроші, а з ідейних переконань.

У незалежній Україні явище проститутки є. Політичної. А «проститутки», здебільшого, переповзли з радянської відносності. І «віддаються» вони вже не з ідейних переконань, а за гроші. Істина «хто платить, той замовляє музику» є актуальною і тепер. Тому зрозуміло, в чий дудку дують ті «українські» політики, які воюють проти незалежності України.

На цьому етапі зусилля всіх «музикантів» спрямовано проти нової влади. Пролетарії єднаються з буржуазією. Худі коти — з жирними. Безбожники — з попами.

Паранойдні синки закатованих батьків із їхніми катами. Придуркуваті телекомунікатори — з «розумними» докторшами наук. Злодогони — з «правозахисниками» політрійні — з «правозахисниками». Навіть дехто з тих, хто вчора на Майдані стояв за спиною Ющенка, то там, то сям тицяють у його бік дудку... Щоправда, проти нього вони ніби ще й не «грають», а поки що лише підігрують. Отим «музикантам»...

Ідеальної влади нема. Навіть на небесах. Інакше у світі не було б стільких чортів. Влада буває чесна і підла, продажна і своя. У нас нині влада, здається, своя. І поки що — чесна. Звісно, тим, хто віками владарював над нами, це не до шмигів. Ім потрібні наші хаті свої намити. Ота божевільна дудко-мегафона какафонія політичних трупів у Верховній Раді показала, що цих наймитів ще не бракує. Сморомом своїх вчорашніх ідей вони ще отруюватимуть повітря. Скаженими «воплями» намагатимуться заглушити подих вітру свободи. Однак... Це, як каже Ваня Молдаван, «останні вздохі старої Явдохи». Усе залежатиме від нас. Чи ми кльонемо на ту смердючу наживку, чи, нарешті, провітимо від неї свою хату.

Наша влада дуже заважає учорашнім гнобителям і їхнім нинішнім наймитам. Її не хотіли до нас допустити. Її прагнути від нас відірвати.

Протиющенківська й українофобська брудота, що сунула лавиною у часи

кучманізму, набрала іншої форми. Стала у позу обрешеної Химки.

«Чуєш, шурми заграли», — прокоментував якось В.Яворівський брехи свого колеги Шурми з трибуни Верховної Ради. «Шурми» продовжують грати: «Нова влада нічим не відрізняється від учорашньої... Діє старими методами... Порушує права людини...»

«Пардон! Ах, пардон! — сказав би Вітя Царапкін ес-ес-деківський (Вітя заїкається) ляншурмістам. — Вам би радіти і стрибати, що наука ваша у ліс не пішла. Бо ви ж учора при владі були. І отой «правовий всеобуч» на практиці впроваджували... Згадайте хоча б тероризування українських письменників...»

То чи варто обурюватися, що «нова влада довела» жінку, героїню України, до такого стану, що та прикувала себе в ліжку до мужика?..

До речі, світ ще й досі не бачив, який життєво важливий орган у результаті цієї акції пошкоджено у пані Прошкуратової.

Знаємо лише, що у пана Шурми трамбована голова...

Комуністи, як завжди, б'ють у барабани революції, якої вони і самі не знають. Кажуть — соціалістичної. Однак комуністи «послідовні» — думають одне, говорять друге, а роблять третє. Воюють проти нинішньої «буржуазної влади». За вчорашню «буржуазну» агітували. Бо та була проросійською. А нинішня — проамериканською. І хочет отворити Україну от Росії. От влада страшна! Усе щось відірває. То прошкуратових від різаків, то Україну від Росії. Не приведи, Господи, ще відірвуть комуністів від теорії марксизму-ленінізму... Ось парламентські вже поглядшали, вже не кричать про «жирних котів».

Хоч і на лацканах синопі-жовтих прапорців із тризубом ще не носять, але гривні з тризубом вже беруть. У релігій кинули. Адам Мартинюк читає вже не Маркса, а Сусура Христа. Катерина Самойлик пропонує в захисах. Щоправда, поки що російське від українського, і від «державних чиновників», які ратують за єдину помісну церкву в Україні. Навіть такий незламний комуніст, як Герасимов, закликав до «християнської моралі». Мовляв, не треба порушувати питання про примирення ветеранів ОУН-УПА з ветеранами Червоної армії. Бо не християнські турбувати старих людей.

Нехай спокійно доживають віку. Щоправда, християнська мораль ветерана Герасимова — суттєво комуністичним ухилом: ми, ветерани ЧА (якоді входять і ветерани НКВД, МГБ, КГБ), спокійно доживаємо віку у просторих помешканнях, з кількітасями пенсій, при повазі й увазі, а вони — ветерани

ОУН-УПА нехай скінують... Головне, щоб спокійно... Та-ак. Демагогія — хвороба страшна. І, схоже, невилкована...

«Реґіонали» грають переважно на «двуязычії».

«...Что русский язык должен быть вторым государственным — как раз это не наша инициатива. Это инициатива той стороны. Разжигает сегодня в обществе такое отношение к русскому языку...» — не клінувши оком заявляє найреґіональніший реґіонал Янукович. «Профессора» зрозуміти не так легко. Якщо це влада ініціює, що російська мова повинна бути другою державною, то що вона тоді «разжигает в обществе»? А якщо така позиція щодо «разжигает в обществе», то чого «опозиция», яка «за мир і злагоду», цю тему мусує?

Головний реґіонал за певняне, що нинішній владі не вдасться виконати своїх обіцянок — підвищити добробут людей і вивести країну з кризи. Знає, яку спадщину залишив цій владі й народу. Тисячі «бик-мордів» по містках і селах держави, «ТОМУ ЩО ПАТРИОТ».

Та є в «музикантів»-реґіоналів джерела... фінансування. «Профессора» знає, що вони ті самі, що й були. Отже, ті самі й замовники «музики».

Наївно вірити, що польоти «конотопської відьми» на прогресивній соціалістичній мілті Україною оплачує всеукраїнська асоціація відьом. Погодитися, що та брудна піна, яка виплає з її чорної пащі, безневинне тупе базікання — бути короткозорим. Уся ця скажена вібрація для того, аби розхитати державний човен, знесилити тих, хто на веслах. Тоді знайдуться політичні биндюжники, що приженуть цей човен до краю берега, біля якого він гнив чотири століття.

Отже, слухайте, люди, тих бродячих політичних «музик» і думайте, для чого вони вам грають...

Тепер щодо влади. Що вона обіцяла. Чого не зробила.

Повернімося до пісеньки. Не той, якого починали, а іншої — де дівчини перед одруженням обіцяють і хатку, і сіножатку, і ставок, і млинок, ще й вишневецький садок... Розумна дівчина знає, що хатку треба збудувати, сіножатку виппекати, ставок викопати, на ньому збудувати млинок, а вишневецький садок — посадити. Все це потребує коштів, праці і часу. Вона скаже нареченому: «Давай поєднаємо свої долі, і разом усього цього настанемося...» А дурна, цюйно вислизнувши з-під вінця, заверещить: «Ти обіцяв! Де воно?»

А «еда» з неба не падає. «Воно» тільки в російській народній казочці про Іванушку-дурачка, який сидить на печі, саме з «блінами» в рот залітає...

Євген ДУДАР

Київ—хутір «Мозамбік»

ПЕРЕХРЕСТЯ

МІЖРЕГІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ (МАУП)
Акредитована за рішенням IV освітньо-кваліфікаційним рівнем Міністерством освіти і науки України

ОГОЛОШУЄ НАБІР НА ПЕРШУ ТА ДРУГУ ВИЩУ ОСВІТУ:

- МЕНЕДЖМЕНТ ОРГАНІЗАЦІЙ
- МЕНЕДЖМЕНТ ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ
- УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ І ЕКОНОМІКА ПРАЦІ
- ПРАВОВІДСТВО
- ПРАВООХОРОННА ДІЯЛЬНОСТЬ
- ФІНАНСИ
- БАНКІВСЬКА СПРАВА
- ОБЛІК І АУДИТ
- МАРКЕТИНГ
- СОЦІОЛОГІЯ
- СОЦІАЛЬНА РОБОТА
- СОЦІАЛЬНА ПЕДАГОГІКА
- ПСИХОЛОГІЯ (в т.ч. медична)
- ПОЛІТОЛОГІЯ
- ПРОГРАМНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ АВТОМАТИЗОВАНИХ СИСТЕМ
- ПРИКЛАДНА МАТЕМАТИКА
- ПЕРЕКЛАД (АНГЛІЙСЬКА/НІМЕЦЬКА МОВА)
- МІЖНАРОДНІ ВІДНОСИНИ
- КУЛЬТУРОЛОГІЯ

ДЕРЖАВНИЙ ДИПЛОМ:

- молодший спеціаліст;
- бакалавр;
- спеціаліст;
- спеціаліст перепідготовки;
- магістр.

Забезпечення підручниками

Форми навчання: ДЕННА, ВЕЧІРНЯ, ЗАОЧНА, ДИСТАНЦІЙНА (у т.ч. за допомогою Internet-технологій).

Військова кафедра: підготовка офіцерів запасу та менеджерів оборонної сфери.

МОЖЛИВЕ НАВЧАННЯ З ПЛАТОЮ В РОЗСТРОЧКУ
• без застави • термін погашення — до 10 років

МАУП є членом Міжнародної асоціації університетів, Європейської мережі університетів безперервної освіти, Інституту міжнародної освіти (США)

Зараховуються без іспитів випускники Підготовчого відділення та Ліцею МАУП — на I курс, коледжів та технікумів — на II–III курс, бакалавратів — на IV–V курс.

03039, Київ, вул. Фрометівська, 2, МАУП
(044) 490-95-05, 494-47-47
E-mail: iapm@iapm.edu.ua www.iapm.edu.ua

Автошкола МАУП

Здійснює набір на курси за програмою підготовки водія автомобілів (легкові автомобілі, таксі та автофургони), категорія «В»

У програмі навчання:

- Будова та експлуатація автомобіля
- Правила дорожнього руху
- Основи керування автомобілем і безпека дорожнього руху
- Водіння автомобіля

Термін навчання: 2,5 – 3 місяці

Форми навчання: Денна, вечірня, групи вихідного дня

Адреса автошколи: 03039, м. Київ, вул. Фрометівська, 2, корп. 20. (приміщення коменди Автошколи МАУП)
тел.: 527-94-44, 490-95-05.
П/Р 26004300289901
В АКБ "ТАС-Коммербанк", м. Київ, МФО 300164, ЄДРПОУ 00127522, МАУП

"Черемош"

Гостинний Двір

Запрошує провести відпочинок у Карпатах (Яремча)

Пропонуємо до Ваших послуг:

- одно-, двокопнаті (2-3 місяці) номери зі зручностями;
- бар-ресторан "Черемош" (на 32 місця);
- коhiba (на 30 місць);
- сауна (на дровах);
- басейн;
- білярдний зал з каміном;
- катання на підвісній канатній дорозі;
- парковка для автомобілів.

Вартість: — проживання від 80 грн. за добу;
— харчування (триразове) від 43 грн.

НАША АДРЕСА: Івано-Франківська обл., м. Яремча, с. Яблуниця
тел. 8(03434) 3-64-92

Довжина гірськолижних трас від 50 м до 1000 м
В радіусі 500 м знаходяться 11 підйомників

ПРИЄМНОГО ВАМ ВІДПОЧИНКУ!

ПЕРСОНАЛ ПЛЮС

ІНТЕРЕСИ ПЕРСОНАЛУ

ЗАСНОВНИК І ВИДАВЕЦЬ —
АТЗТ Міжрегіональна Академія управління персоналом
АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: Україна 03039, Київ, вул. Фрометівська, 2, МАУП, «Персонал Плюс».
Тел.: (044)490-95-19
e-mail: pplus@iapm.edu.ua
Відділ реклами: тел. 490-95-17
Відділ реалізації: тел. 490-95-18

Ресстраційне свідоцтво KB № 6562
від 1.10.2002
Підписано до друку 09.08.2005
Зам.
Наклад — 77 000 прим.
Друкарня «Інтерекспресдрук»
03134 Київ, вул. Сім'ї Сосніних, 3

Головна редакція періодичних видань МАУП
Шеф-редактор
Юрій БОНДАР
Головний редактор
«Персонал Плюс»
Юлія КОСІНСЬКА